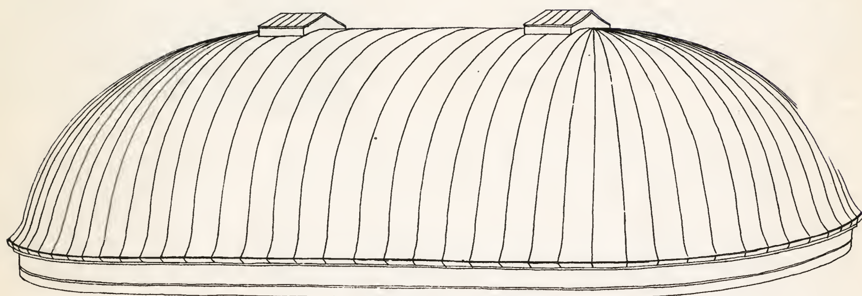
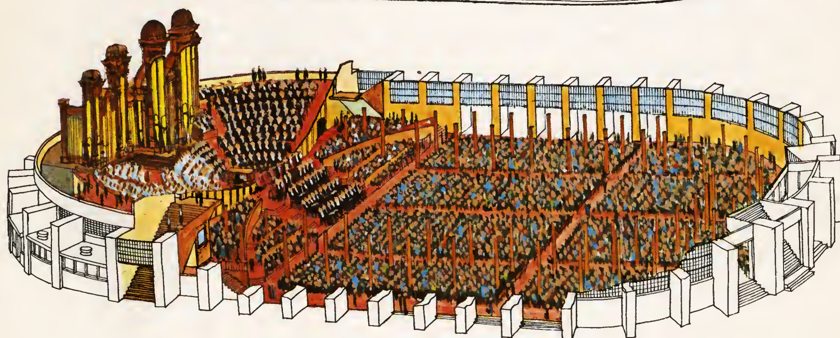
DEN danske STJERNE

Nr. 10 · Oktober 1970 · 119. Årgang

Det inspirerende budskab

AF ÆLDSTE LeGRAND RICHARDS af De Tolvs Råd.

Profeten Esajas så den dag, da vi har en ny himmel og en ny jord, da vi bygger huse og bor deri, planter vingårde og spiser frugten derfra. Og så tilføjer han: „Thi de er Herrens velsignede æt og har deres afkom hos sig." (Se Es. 65:17, 19-25.)

Hvilken trøst dette er for dem af os, som har begravet vore små børn, at vide, at vi i opstandelsen vil få lov til at opfostre vore små til voksne mænd og kvinder.

De lærdomme, der er skabt af mennesker i de såkaldte kristne kirkesamfund, giver ikke deres medlemmer sådanne trøstende forjættelser.

Jeg overværede en bisættelseshøjtidelighed for en af mine forretningsforbindelsers eneste unge datter, og præsten gav ikke disse sørgende forældre ét håb om, at de nogen sinde skulle møde eller kunne kende deres lille, dyrebare datter igen.

Efter begravelsen sagde jeg til min ven, at Herren havde noget bedre end det for ham, hvis han ville leve for det. Han sluttede sig senere til Herrens sande Kirke og glæder sig nu til at få lov til at vække den lille datter på den første opstandelses morgen. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forklaring til forsiden

En illustration, udarbejdet som hjælp til at forklare fremgangsmåden ved afstemningerne i den højtidelige forsamling, der blev afholdt ved Generalkonferencen i april, som var så godt udført, at den kan anvendes som forside til denne måneds udgave af vort kirkeblad. Illustreret af Gerreld L. Pulsipher er den her fremstillede oversigt over Tabernaklet på Tempelpladsen nøjagtig i størrelsesforhold, antallet af bænke, siddepladser, søjler og alle detaljer. O

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 10 · Oktober 1970
119. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

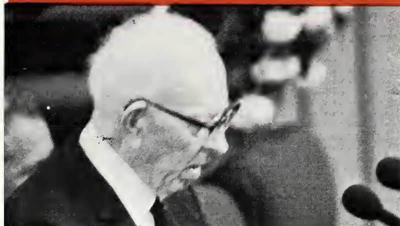
Koordinator: Bernd J. Larsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Taler holdt af Generalautoriteter under den 140. halvårlige Generalkonference

Vor interesse for alle vor faders børn

AF PRÆSIDENT
JOSEPH FIELDING SMITH

Mine elskede brødre og søstre:
Jeg står for jer her i dag i ydmyghed og med taksigelse; taknemmelig for de velsignelser, Herren har udøst over mig, over min familie, over jer og over hele sit folk.
Jeg ved, at vi er medvirkende i Herrens værk, og at Han til enhver tid og i enhver periode af jordens historie oprejser mænd, der kan tage vare på Hans værk.
Som en kirke og som et folk er vi i mange år blevet rigt velsignet med Præsident David O. McKays inspirerede ledelse, store, åndelige indsigt og faste hånd. Nu, da hans tapre gerning her er endt, og han er blevet kaldet til at tjene på andre måder, har Herren givet ansvarets og ledelsens tøjler i sit jordiske rige til andre af os, som er tilbage.
Og da vi ved, at „Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at Han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som Han befaler dem" (1. Nephi 3:7), stoler vi ydmygt på, at dette værk under Hans vejledning og direktion vil gå frem.
Jeg ønsker at sige, at ingen af sig selv kan lede denne Kirke. Den er den Herre Jesu Kristi Kirke, Han er dens overhoved. Kirken bærer Hans navn, den har Hans Præstedømme, den forvalter Hans Evangelium og forkynder Hans lære og udfører Hans værk.
Han udvælger mænd og kalder dem til at være redskaber i Hans hænder til opnåelse af Hans hensigter, og Han vejleder og styrer dem under deres arbejde. Men mennesker er kun redskaber i Herrens hænder og æren og herligheden for alt, hvad Hans tjenere udfører, er tilegnet Ham og bør tilegnes Ham for evigt.
Hvis dette er menneskeværk, ville det være slået fejl, men det er Herrens værk, og Han lider ikke nederlag. Vi har den forsikring, at hvis vi holder budene, er tapre i Jesu vidnesbyrd og trofaste i alt, hvad vi bliver betroet, vil Herren vejlede og styre os og sin Kirke ad retfærdighedens veje til opnåelse af alle sine hensigter.
Vor tro er forankret i den Herre Jesus Kristus og gennem Ham i Faderen. Vi tror på Kristus, accepterer Ham som Guds Søn og har påtaget os Hans navn i dåbens vande; vi er Hans sønner og døtre gennem adoption.
Jeg fryder mig i Herrens værk og glæder mig over den sikre kundskab, jeg har i min sjæl om dets sandhed og gudommelighed!
Af hele mit hjerte bærer jeg jer mit vidnesbyrd: at Jesus Kristus er den levende Guds Søn, at Han kaldte profeten Joseph Smith til at stå i spidsen for denne forvaltning og til at organisere Kirken og Guds Rige på jorden igen, og at det værk, hvori vi medvirker, er sandt.
Da min fader, Præsident joseph F. Smith, blev kaldet til at tjene som Kirkens sjette Præsident, gav han udtryk for taknemmelighed for sine hengivne rådgivere og erklærede, at han havde til hensigt at rådføre sig med dem i alt, hvad der vedrørte Kirken, så der kunne være samhørighed og enighed blandt brødrene og for Herren.
Lad mig sige det her, at jeg har fuldstændig tillid til mine rådgivere. De er Guds mænd, som ledes af inspiration fra himmelen. De er i besiddelse af den Helligånds gave og kraft, og de nærer intet højere ønske end at fremme Kirkens interesser, velsigne alle vor Faders børn og fuldkomme Herrens værk på jorden.
Præsident Harold B. Lee er en støttepille for sandhed og retfærdighed, en ægte Seer, som er i besiddelse af stor, åndelig styrke, indsigt og visdom; hans kundskab og forståelse af Kirken og dens behov overgås ikke af noget menneske.

Præsident N. Eldon Tanner er en mand af samme karat, af fuldkommen retskaffenhed, med hengivenhed for sandheden, begavet med den administrative evne og åndelige kvalifikation, der sætter ham i stand til at lede, styre og give råd på rette måde.

Og hvad jeg siger om Præsident Lee og Præsident Tanner, gælder også De tolvs Råd og de andre Generalautoriteter. De er Guds mænd.

Jeg er taknemmelig for, at Herren oprejser mænd med den styrke og kraft, som disse brødre besidder, og at Han kalder dem og bereder dem til at indtage stillinger som ledere i Hans Kirke.

Der er intet arbejde på jorden så vigtigt som Herrens værk, og der findes ingen stillinger så krævende og ansvarsfulde og så vidtrækkende i deres virkning på vor Faders børn, som i Herrens værk, der ligger foran os.

Vi lever i en tid, hvor kærlighedens og enhedens ånd øges blandt folk af forskellig trosopfattelse, og vi slutter os til mænd med good will i alle kirkesamfund og udtrykker vor kærlighed og interesse for alle vor Faders børns timelige og åndelige velfærd.

Vi er glade for at samarbejde med oprigtige, gode mænd og kvinder overalt og i alt, hvad der kan være til fremgang og til bedste for vore medmennesker, for vi anerkender alle mennesker som Guds børn og som brødre og søstre i dens menneskelige familie.

Må vor evige Fader udøse sine velsignelser over alt, hvad der er Hans hænders værk —

og velsigne forældre med indsigt og inspiration til opdragelse af deres børn —

velsigne vore børn og unge mennesker til at søge og modtage gode råd, samt holde Guds bud —

velsigne alle funktionærerne, lærerne og medlemmerne i vor Faders Kirke, så de kan tjene Ham virksomt i retfærdighed og trofasthed —

og velsigne verden og alle mennesker overalt, at de må vende sig til Ham i retfærdighed og finde fred, lykke og formål i livet. Alt dette beder jeg om i ydmyghed og taknemmelighed og i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen.

Den tid vi lever i

AF PRÆSIDENT HAROLD B. LEE
Første rådgiver i Det Første Præsidentskab
og Præsident for De Tolvs Råd.

Jeg slutter mig til min kære embedsbroder, Præsident Kimballs tanke med at byde vore elskede medarbejdere, broder Boyd K. Packer, broder Joseph Anderson, broder David B. Haight og broder William H. Bennet velkommen i vore Generalautoriteters kreds. Når I brødre og søstre kommer til at kende dem, som vi kender dem, vil I føle jer styrket under deres lederskab.

Vi kan ikke lade dette tidspunkt passere uden at mindes vor elskede Præsident McKay; ligeledes sender vi vor kærlighed og velsignelse til dig, søster McKay, hvis du lytter nu, og til den usædvanlige familie, Præsident McKay har — nu, da vi går over i en ny periode af Kirkens historie.

I dag begynder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige et nyt kapitel i sin 140-årige historie, siden den blev organiseret i denne tidernes fyldes forvaltning, således som der er talt om i skriften.

Endnu en profet, vor ædle Præsident David O. McKay er blevet kaldt hjem for at aflægge rapport om sin ledelse af Kirken som dens jordiske overhoved. Hver gang en profet-leder er gået bort, er der sket store ting bagefter, både i Kirken og i verden. Jeg har spekuleret på, om det muligvis er profetens rapport til vor Skaber, der har haft så stor betydning for menneskenes anliggender her på jorden.

Overgangen, når forandringer i Kirkens administration skal ske, er enestående i sin fremgangsmåde ved en ordineret plan, der, som ældste Kimball har sagt, forhindrer muligheden for politiske planer eller revolutionære metoder, der kunne blive årsag til megen forvirring og forpurren af Herrens værk.

Præsident David O. McKay og alle hans forgængere som Kirkens Præsidenter har testamenteret os rige skatte af visdom og kundskab. Ved hver af disse Præsidenters bortgang blev et taknemmeligt folks hjerter billedlig talt taget bort sammen med hver af dem. Optegnelserne om deres livsførelse, deres gerninger, deres tale og deres kirkelige tjeneste er lykkeligvis belærende bøger, bevist i Kirkens nedskrevne historie og i erindringen hos dem, som er kommet efter dem. Må Gud velsigne den arv til de trofaste overalt. Når alt kommer til alt, vil de største optegnelser om dem blive skrevet i deres hjerter, som de flittigt søgte at tjene.

Det vil måske være belærende og oplysende for mange af Kirkens medlemmer og for andre, som lytter til disse møder, at vi siger noget om den reorganisation af Kirken, der følger på en Præsidents død.
Til dem, som stiller det spørgsmål: Hvorledes vælges eller udtages Kirkens Præsident? vil det korrekte og enkle svar blive anførelsen af den 5. trosartikel: „Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike Evangeliet og tjene i dets ordinanser."
Begyndelsen til kaldelsen af en, der skal være Kirkens Præsident, begynder faktisk, når han bliver kaldet, ordineret og beskikket til at være medlem af De Tolvs Råd. Et sådant kald ved profeti, eller med andre ord gennem inspiration fra Herren til den, som har præsidentskabets nøgler, og den påfølgende ordination og beskikkelse ved håndspålæggelse af den samme autoritet, placerer hver enkelt apostel i et præstedømme-kvorum med 12 mænd, som er apostle. Enhver apostel, som således er ordineret under Kirkens Præsidents hænder, han, som har Guds Riges nøgler i fællesskab med alle andre ordinerede apostle, får overdraget den præstedømme-myndighed, som er nødvendig for ethvert embede i Kirken, også for et embede som Præsident over Kirken, hvis han bliver kaldet af den præsiderende myndighed og opretholdt ved afstemning i en stemmeberettiget forsamling af Kirkens medlemmer.
Joseph Smith erklærede, at „hvor der ingen Præsident er, er der ikke noget Præsidentskab." Straks efter en Præsidents død bliver den næste enhed i rangen, nemlig De Tolv Apostles Kvorum, den præsiderende myndighed, og de Tolvs Præsident automatisk Kirkens fungerende Præsident, indtil en Præsident for Kirken officielt er blevet ordineret og opretholdt i sit embede.
På grund af visse forhold, vedblev De Tolvs Råd i begyndelsen af denne forvaltning at præsidere som en enhed i tre år, før reorganiseringen blev effektueret. Da forholdene i Kirken blev mere stabiliseret, blev reorganiseringen effektueret straks efter, at Kirkens Præsident var gået bort.
Alle medlemmer af Det Første Præsidentskab samt De Tolv bliver regelmæssigt opretholdt som profeter, seere og åbenbarere," således som I har gjort det i dag. Det betyder, at enhver af apostlene, der vælges og ordineres som nævnt, kan præsidere over Kirken, hvis han bliver valgt af en gruppe (hvilken gruppe her tolkes som værende hele De Tolvs Kvorum), udnævnt og ordineret til dette embede samt opretholdt af Kirkens tillid, tro og bøn, i overensstemmelse med en åbenbaring om dette emne og på én betingelse, nemlig den, at han er nævnte kvorums seniormedlem eller præsident. (Se Lære og Pagter 107:22.)
Af og til kommer det spørgsmål op, om der ikke er noget andet medlem af De Tolvs Råd end seniormedlemmet, der kan blive Præsident. Ved nærmere eftertanke må man formode, at enhver som helst anden end seniormedlemmet kan blive Kirkens Præsident, men kun hvis Herren åbenbarer for præsidenten for De Tolv, at en anden end han selv kan vælges.
Herren åbenbarede for den første profet under denne forvaltning den metodiske plan fra Kirkens ledelse ved en forudbestemt organisiering af Guds jordiske Rige. Han gav følgende særlige vejledning — eller vi kunne kalde det forskrifter — nemlig, at tre præsiderende højpræster af Det melkisedeske Præstedømme, valgt af før nævnte gruppe, udnævnt og ordineret til det embede, samt opretholdt af Kirken ved tillid, tro og bøn, danner et kvorum af Kirkens (Første) Præsidentskab. Og videre:
De tolv omrejsende rådsmedlemmer er kaldet til at være De tolv Apostle eller særlige vidner for Kristi navn i hele verden, og heri adskiller deres kalds pligter sig fra andre embeder i Kirken. Og de danner et kvorum, der har samme myndighed og magt som de før omtalte tre præsidenter. (Se Lære og Pagter 107:22-24.)
Med henvisning til dette emne, skrev Kirkens fjerde Præsident, Wilford Woodruff, nogle bemærkninger i et brev til Præsident Heber J. Grant, som på det tidspunkt var medlem af De Tolv — det var den 28. marts 1887. Jeg citerer fra det brev:
„ . . . når Kirkens præsident dør, hvem er så Kirkens præsiderende myndighed? Det er De Tolv Apostles Kvorum (ordineret og organiseret ved åbenbaring fra Gud og ikke fra nogen anden). Men medens disse Tolv Apostle præsiderer over Kirken, hvem er så Kirkens Præsident? Det er Præsidenten for De tolv Apostle. Og han er faktisk lige så meget Præsident for Kirken, medens han præsiderer over De Tolv, som han er, når han organiseres som Kirkens Præsidentskab og præsiderer over to mænd." Og dette princip er nu blevet gennemført i 140 år — lige siden Kirken blev organiseret. Så fortsatte Præsident Woodruff:
„Hvad mig selv angår, ville det kræve . . . en åbenbaring fra den samme Gud, som havde organiseret Kirken og ledet den ved inspiration i den bane, den har virket i 57 år, for jeg ville stemme på eller prøve at påvirke til, at man skulle gå bort fra de veje, som Apostlene har fulgt siden Kirken blev organiseret og fulgt ved den almægtige Guds inspiration i de sidste 57 år af Apostlene, således som det er optegnet i Kirkens historie."
Denne kaldelse af Joseph Fielding

Smith til at blive Præsident for Kirken har en særlig betydning: I en åbenbaring til profeten Joseph Smith med hensyn til Hyrum Smith, Joseph Fielding Smiths bedstefader, sagde Herren således:

„Og atter, sandelig siger jeg jer: . . . så min tjener Hyrum kan overtage det Præstedømme og patriarks embede, der blev givet ham af hans fader både gennem velsignelser og som hans ret,

så han fra nu af må indehave nøglerne til de patriarkalske velsignelser for hele mit folk,

at hvem han velsigner, skal blive velsignet, og hvem han forbander, skal blive forbandet, og hvad han binder på jorden, skal være bundet i himlen, og hvad han løser på jorden, skal være løst i himlen." (L&P 124:91-93.)

Men i tilgift til dette embede blev der givet ham endnu en endowment, som aldrig er blevet givet til nogen anden patriark i Kirken, som har efterfulgt ham i denne ekstra kaldelse:

„Og fra denne stund bestemmer jeg, at han skal være profet, seer og åbenbarer for min Kirke, ligesom mit tjener Joseph,

så han kan handle i forening med min tjener Joseph og få råd af min tjener Joseph, som skal vise ham nøglerne, hvorved han kan bede og blive bønhørt og blive kronet med den samme velsignelse, herlighed og ære og præstedømme og præstedømmets gaver, som engang var lagt på ham, der var min tjener, Oliver Cowdery;

og at min tjener Hyrum kan bære vidnesbyrd om det, som jeg vil vise ham, så hans navn for evigt kan holdes i ærefuld erindring fra slægt til slægt til evig tid." (Lære og Pagter 124:94-96.)

Hans søn, Joseph F. Smith, tjente som Kirkens sjette Præsident fra 1901-1918. Præsident Joseph F. Smith gennemgik som barn de anstrengende begivenheder ved Missouri og Illinois. Efter at hans fader, Hyrum Smith, havde lidt martyrdøden ved pøbelhobens hånd i Carthage sammen med hans farbroder, profeten Joseph Smith, drev den unge Joseph F., skønt han kun var en dreng på 9 år, et oksespand tværs over sletterne fra Missouri-floden og ankom til Saltsødalen i 1848. I 1852 døde hans moder, og to år efter rejste han på mission til Hawaii-øerne — kun 15 år gammel.

Dette er strukturen af den Hyrum Smith'ske æt, hvorfra vor Præsident Joseph Fielding Smith stammer. Jeg tror bestemt, at himmelen glæder sig i dag, og jeg er ikke i tvivl om, at de, som er gået forud, vil få lov til at stå denne deres efterkommer, deres ædle søn og sønnesøn, bi under hans tjeneste — ham, som Herren nu har beæret med dette krævende ansvar til trods for hans høje alder. Det skulle ikke forbavse mig, om de er til stede her sammen med os ved denne lejlighed.

Jeg har sagt til medlemmer af Hyrum Smiths efterkommere — efter at jeg har citeret den profeti, jeg henviste til før — at det nu er op til dem af hele deres hjerte at være loyal mod denne forvaltnings profeters kongelige blod, der flyder i deres årer.

Denne tids begivenheder har ført mig til nogle af de mest alvorlige overvejelser i hele mit liv. I løbet af de sidste ti uger, der er forløbet siden den betydningsfulde, åndelige oplevelse i selskab med 13 af mine brødre, der bærer det hellige apostelembede, i et af de øverste værelser i templet, hvor medlemmer af Kirkens nye Præsidentskab blev valgt og ordineret, har jeg foretaget et tilbageblik over hele mit liv og til en vis grad overvejet fremtidsudsigterne.

I disse uger har jeg erkendt mine begrænsninger og har mere end nogensinde før forstået min absolutte afhængighed af den almægtige Gud, vor himmelske Fader, for styrke ud over min naturlige styrke og visdom ud over menneskelig visdom samt indsigt i opgaver, som jeg måske nu får ansvaret for. Kun med Guds hjælp kan jeg begynde at udfylde den stilling, hvortil jeg er blevet valgt af Kirkens Præsident og De Tolvs Kvorum og nu opretholdt af den vældige forsamling af Kirkens Præstedømme og af Kirkens medlemmer i dette Tabernakel, og af de mange trofaste, som vi ikke kan se, men som har deltaget i denne højtidelige forsamlings fremgangsmåde.

Jeg næsten skælver ved tanken om min egen utilstrækkelighed, når jeg mindes denne forvaltnings fremragende ledere, som har været forud for os i ledende stillinger. Medens jeg har tænkt over dette gennem lange timers meditation og bøn, er jeg kommet til det resultat, at man — sådan som jeg — ikke tager deres plads, som har haft den før. Vi, som er kaldet til at indtage disse stillinger, udfylder blot de ledige pladser, der er blevet i tidens løb. De, som gik bort, indtager stadig deres pladser i de evige verdener og i hjerterne hos de hundrede tusinder, som har ydet deres tjeneste.

Bedre end nogen sinde før forstår jeg, hvad den fordums profet Nephi følte, da fader, Lehi, havde givet ham den tilsyneladende umulige opgave at sætte sig i besiddelse af de messingplader, som indeholder skrivelserne fra Det gamle Testamentes profeter, således som vi nu kender dem.

Nephi har om denne oplevelse skrevet: „ . . . jeg, Nephi, krøb ind i byen og gik hen til Labans hus. Og jeg tilskyndedes af Ånden, thi jeg vidste ikke på forhånd, hvad jeg skulle gøre." (1. Nephi 4:5-6.) Sådan føler jeg det også nu, meget stærkt.

Der vil blive mange anledninger for mig til ligesom Nephi fordum at

(Forts. på sid 298)

Lydighedens velsignelser

AF PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
Anden rådgiver i Det første Præsidentskab

På denne smukke sabbatsmorgen føler jeg det som en begunstigelse og en glæde at hilse alle, som her er samlet og alle, som lytter, på Det første Præsidentskabs og mine embedsbrødres vegne.

I sidste uge mindedes vi vor Herres og Frelsers opstandelse, som bringer håb og forjættelse til alle, der accepterer Ham og er beredt til at holde Hans bud. Han sagde: „. . . Jeg er kommet for at de skal have liv og have overflod." (Joh. 10:10.)

„Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø." (Joh. 11:25-26.)

Og så gav Han os dette storslåede tilsagn:

„. . . dette er min gerning og herlighed: at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39.)

Han gav sit liv for os, og gav os den plan, som, hvis vi følger den, vil gøre det muligt for os at nyde enhver velsignelse, der er lovet dem, som vil holde Hans bud. I disse sidste dage forklarede Han med følgende ord, at:

„Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede.

Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge bvilket den er forjættet." (L&P 130:20-22.)

Vi er alle sammen bekymrede over forholdene i verden i dag og søger efter løsning på vore mange problemer, der påvirker vor personlige livsførelse, vore samfund og al verdens lande. Selv om det er sandt, at udviklingen i verden i dag går i retning af lovløshed, tøjlesløshed og oprør, er vi syge og trætte af, at der spilles så meget op til det både i samtaler og gennem avisernes nyhedsstof. Vi trænger til — med positiv indstilling — at lade hele vor indsats tage sigte på at leve efter og forkynde Evangeliet og derved udelukke årsagen og forbedre forholdene. Hvert eneste menneske, oprørerne iberegnet, som er ærlig over for sig selv, må indrømme, at det, han til syvende og sidst søger, er lykke og en bedre livsfilosofi.

Med dette i tankerne ønsker jeg nu at lade mine bemærkninger gælde emnet: Lydighedens velsignelser. Medens jeg taler, beder jeg, at Herrens Ånd vil være til stede og vejlede os. Lad os erindre Samuels ord til Saul: „. . . at adlyde er mere værd end slagtoffer, og at være lydhør er mere værd end væderfedt. (1. Sam. 15:22.)

Og lad os også huske, at „gennem Kristi forsoning kan hele menneskeheden blive frelst ved at adlyde Evangeliets love og ordinanser." (Den tredie Trosartikel.)

Netop forleden dag talte jeg med en ung mand, som let ophidset sagde: „Jeg er træt og led og ked af hele tiden at høre: ‚Du *skal* gøre dette eller hint,' eller „Du er *nødt til* at gøre sådan eller sådan.' Jeg vil være fri til *selv at bestemme*, hvad jeg har lyst til at gøre."

Min reaktion var: „Du er fri til at vælge *nøjagtigt*, hvad du har lyst til at gøre, så længe som det ikke begrænser eller trænger sig ind på andres rettigheder eller frihed; men du må selv tage ansvaret for dine handlinger og være rede til at tage konsekvenserne."

Jeg forklarede, at Herrens største gave til dødelige mennesker er tredobbelt: 1) ret til udødelighed og evigt liv; 2) den plan, hvorefter vi kan opnå det; 3) *menneskets frie vilje til at vælge, hvad han vil gøre.* Herren gav os den plan, som vil bringe os den største glæde og lykke, medens vi er her på jorden, og som vil forberede os til evigt liv. Alt, hvad vi skal gøre for at få del deri, er at adlyde loven og rette os efter Hans befalinger.

Jeg foreslog denne unge mand, at vi sammen skulle overveje de fysiske love eller naturlovene, som de er fastsat og uforanderlige, og som gælder for alle uden hensyn til stand, kundskaber eller hensigt. Hvis et menneske bevidst eller ubevidst, i uvidenhed eller tilfældigt berører en hed ovn eller en stærkstrømsledning, vil han blive brændt i forhold til, hvor udstrakt berøringen er. Hvis han af en eller anden grund træder ud foran et hurtigkørende fartøj, vil han selv om han måske gør det for at redde en andens liv — komme til skade og muligvis blive dræbt. Der kunne fortælles talrige eksempler på, at vi er underlagt disse love uden hensyn til hvem vi er eller hvad vor hensigt har været. Vi kan ikke forandre naturens love. Når vi forstår naturlovene og respekterer dem, kan vi anvende dem til gavn for os. Hvis vi overtræder loven, må vi lide for det; hvis vi lyder den, bliver vi velsignet. Hvor er vi heldigt stillede, at vi ved, at vi kan stole på disse naturlove: at solen hver morgen vil stå op på et bestemt tidspunkt,

at elektriciteten, selv om vi ikke nøjagtigt ved, hvad den er, altid vil reagere på samme måde under samme omstændigheder; at solen vil blive formørket af månen til en bestemt tid på en bestemt dag i et bestemt år — altsammen fordi naturens love aldrig ændres. Forestil jer en ingeniør, en læge eller en videnskabsmand på hvilket som helst område, der ikke kunne stole på naturlovene eller ignorerede dem. Mennesket kan aldrig ignorere de naturlove, der indvirker på hans arbejde, og så alligevel have held med sig. Faktisk kunne det blive katastrofalt at ignorere dem.

Alle Guds love, naturens love og landets love er givet til gavn for mennesket, til hans glæde, støtte, tryghed og velbefindende, og det er op til den enkelte at lære disse love og bestemme, om han vil høste gavn af dem ved at lyde loven og ved at følge befalingerne.

Mit hele formål i dag er at påvise, at lovene er til for at gavne os, og at vi for at blive lykkelige og rige på succes, må adlyde de love og regler, der angår vore aktiviteter; og disse love vil virke enten til vor glæde og velfærd eller til skade og sorg for os, alt efter vore handlinger.

For at Apollo 11 kunne gennemføre den storslåede flyvning, som resulterede i månelandingen, måtte hver eneste naturlov, der havde indvirkning på dette projekt, følges minutiøst i hver eneste detalje. Den fysiske lov, den kemiske lov, tyngdeloven og enhver anden lov vedrørende flyvningen måtte forstås og anvendes af dem, som var interesseret og engageret i forberedelserne. De anså ikke disse love for at være begrænsninger eller forhindringer for dem i nogen retning, de betragtede dem snarere som midler, hvorved de kunne gennemføre deres program, og de havde besluttet at lære alt, hvad de kunne, om disse love, hvoraf deres succes afhang, og at adlyde og anvende dem således, at deres mission kunne lykkes.

Dette gælder også for vor livsførelse. For at blive musiker, sportsmand, for at få en eksamen, for at kunne gennemføre hvad som helst, der er værd at gennemføre, må man sætte sig et mål, bestemme sig til, hvad man ønsker at gøre og opnå og så gå i gang med at finde ud af, hvilke love, der vil gøre det muligt, hvis de bliver fulgt, og så opdrage sig selv for at kunne opnå det. Når man bærer sig således ad, er man på vej til succes, medens de, som ustandseligt kæmper imod lovene, nægter at adlyde og klager over det, der kræves, bliver skuffede, begynder at gøre oprør og ikke opnår noget som helst resultat.

Som en eller anden har sagt, så bryder man ikke loven, men man ødelægger i virkeligheden sig selv ved at nægte at respektere dens anvendelse i en bestemt situation. Loven gælder, og vore handlinger er bestemmende for resultatet. Alt for ofte er vi slet ikke forberedt på at opdrage os selv og foretage os det, som er nødvendigt for at opnå det, vi allermest ønsker at opnå.

Hvis alle mennesker ville anerkende loven som en velsignelse for mennesket, og så ære og adlyde den, ville den i høj grad kunne bidrage til vor sundhed, vort velbefindende og vor lykke. Det er nødvendigt at have love. Forestil jer en by, et samfund, en stat eller et land uden love og regler. I samme grad, som vi tilsidesætter, ikke adlyder, men er overlegne over for loven, mister vi vor frihed, berøver andre deres og forledes til anarki. Hvis man har en lov, der ikke er god, bør man tage lovlige forholdsregler til gennem regeringen at få denne lov enten forbedret eller ændret; men så længe den er lov, bør man adlyde den.

Almindeligvis må vi bestemme os for, hvorledes vort liv skal være eller hvilke omgivelser vi ønsker at være part i. I den menneskelige race findes der stadig junglefolk, som praktiserer kannibalisme, hvor de dyriske instinkter regerer mennesket, og hvor junglelovene gælder. Hvis det er sådan en livsførelse, vi ønsker, så står den til vor rådighed. En del af formålet med vor tilværelse er imidlertid, at vi skal hæve os over disse dyriske instinkter og nå det højeste stade for menneskelig adfærd i vore samfundsmæssige forhold.

For at vi kan opnå dette, har Gud, vor Fader og Skaber, og Hans Søn, Jesus Kristus, som ønsker, at vi skal være lykkelige og få succes, givet os de love, som, hvis vi anvender dem i vor livsførelse, vil forbedre vore sociale forhold og vort indbyrdes forhold.

Ja, hvis vi alle ville lyde disse love, ville vi ikke have nogen af de forvirrende tilstande, der er så fremherskende i dag, og vore unge mennesker ville ikke have grund til, behov for eller ønske om at demonstrere imod et samfund, der i vore dage ikke praktiserer det, som det prædiker.

Lad os se på nogle af De ti Bud, der er lige så gældende i dag, som de var på Moses' tid, og som senere blev forkyndt af Kristus. Hvis alle ville adlyde budene „Du må ikke stjæle, slå ihjel, begære, bedrive hor eller sige falsk vidnesbyrd," kunne vi lade vore hjem eller ejendele være ubevogtede, gå hen ad gaden til enhver tid eller føle os trygge i vore hjem uden frygt for tyve eller røvere eller for at en eller anden ville prøve at dræbe os.

Forestil jer også glæden ved at leve i et samfund, hvor der ikke fandtes begær, bagtalelse eller hor; men hvor alle levede i

overensstemmelse med loven. Foruden den fredelige og lykkelige tilværelse, vi ville tilbringe der, og den styrke og hjælp, vi kunne være for hinanden, så tænk jer alle de penge vi ville spare ved ikke at skulle håndhæve loven eller virkningerne af forbrydelser; alle disse penge kunne fordeles til kamp mod fattigdom, forbedring af sundhedstilstanden og til uddannelsesmuligheder samt andre værdifulde formål. Det er ikke muligt at tælle de timelige velsignelser, vi ville modtage gennem lydighed mod disse befalinger.

En anden befaling, der er så betydningsfuld for os alle i vor livsførelse, er Herrens sundhedslov, som kaldes Visdomsordet, og som børnene i ethvert hjem bør lære gennem eksempel og ved forskrift. I dette Visdomsord advares vi mod brug af tobak og spiritus samt andre ting, der er skadelige for legemet. Jeg er vis på, at vi kan indbefatte narkotika i Visdomsordet.

Selv om denne sundhedslov blev givet os fra Herren for over 100 år siden, blev den almindeligt ignoreret, indtil videnskabsmænd og erfaringer beviste uden tvivl, at disse ting ikke blot er skadelige for legemet, de er også en trussel for samfundet. Mange ingnorerer og trodser *stadig* denne lov og er rede til at tage risikoen. Brugen af disse ting resulterer i ødelagte hjem, sygelige og nedbrudte legemer og ånder, ødelæggelse af ejendele, elendighed, trafikdrab på landevejen og mange andre tragedier, der er alt for mange til, at man kan nævne dem alle — men de volder allesammen samfundet, lovgiverne, lovens håndhævere og os allesammen alvorlig bekymring.

På kun én aften samlede jeg følgende oplysninger fra en USA-avis:

Trafikulykker med døden til følge fordoblet i 1969.

26 % af alle dødsulykker indtraf som følge af, at chaufføren havde drukket.

En velkendt person inden for TV døde af lungekræft i en alder af 45 år. Han havde offentligt udtalt, at han hellere ville tage chancen og blive ved med at ryge end han ville blive „en fed neurotiker". Han holdt op med at ryge, da han fik at vide, at han havde kræft.

En hotelbrand, forårsaget af en cigaretglød, krævede 14 menneskeliv, og en brændende cigaret i en anden bygning var årsag til ødelæggelse for 10 000 dollars.

Marihuana'ens skadelige virkning er konstateret, og narkotika får de unge til at gå med skyklapper på. . . .

Vi skylder os selv, og vore unge og vort lands fremtid at begrænse og om muligt helt standse brugen af disse djævelske og ødelæggende ting, der er årsag til så megen tragedie i verden i vor tid. Lyt til det storslåede og herlige løfte, som Herren har givet alle dem, som vil holde dette og andre bud:

„Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og *vandrer i lydighed mod disse bud,* skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel." (L&P 89:18-21. Kursiv tilføjet.)

Kan man forestille sig nogen større forjættelse?

Lad mig henvise til et andet, meget vigtigt bud, som lyder således:

„Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!

I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre." (2 Mos. 20:8-10.)

Og Herren har sagt til os:

„Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag." (L&P 59:9.)

Til trods for manges udtalelser i modsat retning er denne lov en lov fra Gud; det er en religiøs og derfor en moralsk lov. Hvis man retter sig efter den vil det føre mange velsignelser med sig, som man ikke ad anden vej vil kunne glæde sig over; omvendt vil den ligesom enhver anden lov bringe fordømmelse over sjælen, hvis man ikke lyder den.

At holde sabbaten hellig giver os mulighed for at lære Evangeliets lærdomme og forstå dem gennem tilbedelse og studium, samt mulighed for at lære Gud at kende, hvilket er nødvendigt for vor evige skæbne.

Herren har sagt:

„Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og Ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Joh. 17:3.)

Sikkert er det, at vi én dag ud af syv kan — og har behov for — at vende vore tanker til vor Skaber og finde føde for vort åndelige jeg, lære lydighed mod Gud og undervise vore børn om ærbødighed. En af de vigtigste lektier, vi kan lære i livet, er at „mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund." (Matt. 4:4.)

Der er en eller anden, som meget klogt har sagt: „Ve over dem, som kun betragter Guds love som noget lejlighedsvis nødvendigt, man kan ignorere eller anvende efter forgodtbefindende. Ve de mennesker, samfundsklasser og nationer, som stoler på deres militære styrke og på deres positions uovervindelighed."

Ingen kultur kan bestå, ingen nation eller sammenslutning af nationer kan overleve, hvis de

ignorerer Guds love. Herren har formanet:
„ . . . søg først Guds rige og Hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift." (Matt. 6:33), hvormed menes alt, hvad der er til gavn for os.
Vi kan ikke holde sabbatsdagen hellig, heller ikke nyde dens velsignelser, ved at søge at tilfredsstille vore materielle behov og timelige eller verdslige fornøjelser.
Det er sandt, hvad der er blevet sagt, at „materielle ting har ikke magt til at opløfte den sunkne ånd. Al verdens rigdomme kan ikke helbrede et sønderknust hjerte, og alle universiteters visdom kan ikke vende en vildfaren sjæl til retfærdigheden."
Så vigtigt det end er, at vi går til bedehuset og holder sabbatsdagen hellig, kan vi dog ikke overlade den åndelige undervisning alene til Kirken. Det er først og fremmest forældrene, der har den store og vigtige opgave at undervise i hjemmet om Guds love. Herren har sagt til os:
„Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved."
„Og de skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren." (L&P 68:25,28.)
At vandre retskaffent betyder at holde Hans bud, at elske, ære og adlyde Ham.
Forældre: Hvis vi skal lære vore børn at holde budene og at vandre retskaffent for Gud, skal vi selv være levende eksempler. Vi kan ikke betvivle Herrens undervisning og befalinger uden at forårsage stærk tvivl i vore børns tanker med hensyn til, om de skal holde budene. Vi kan ikke være hyklere. Vi kan ikke forkynde eller bekende en tro på noget og så leve efter noget andet og så alligevel forvente, at vore børn skal lyde budet: „Ær din fader og moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!" (2. Mos. 20:12.)
Børn, som har lært at være lydige, at ære og lyde loven, at tro på Gud og følge Hans befalinger, vil, når de vokser op, ære deres forældre og være til ære for dem; de vil være i stand til at løse de problemer, de møder, finde større glæde og succes i livet og i udstrakt grad kunne være med til at løse de problemer, der volder verden så stor bekymring. Det er op til forældrene at sørge for, at deres børn gennem lydighed mod loven er beredte til de lederstillinger, de vil komme til at indtage i fremtiden og hvor deres opgave vil blive at bringe fred og retfærdighed til verden. Herrens budskab kan sammenfattes i denne Hans udtalelse:
„Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.
Dette er det største og første bud.
Der er et andet, som er dette ligt: ‚Du skal elske din næste som dig selv.'
På disse to bud hviler hele loven og profeterne." (Matt. 22:37-40.)
Sikkert er det, at hvis vi elsker Herren, vil vi holde Hans bud, og hvis vi vil elske vore medmennesker, vil vi kunne leve ideelt her på jorden.
Som Herren desuden har lovet:
„ . . . den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende." (L&P 59:23.)
Jeg bærer på denne dag vidnesbyrd for jer, at når vi accepterer Gud som vor Fader og Hans Søn Jesus Kristus som verdens Frelser, vil vi få større glæde her på jorden og evigt liv i den tilkommende verden. Må denne velsignelse blive os alle til del beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Lær at elske andre mer'
og dig selv lidt mindre.
Lær at hjælpe, hvor du ser,
der er nød at lindre.
Gem på hvert et kærligt ord.
Slip hvert bittert minde.
Kun i kærlighedens spor
er der fred at finde.
K. St.

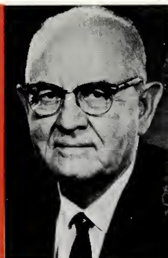
(Forts. fra side 294)

lade mig „lede af Ånden, fordi jeg ikke på forhånd ved, hvad jeg skal gøre".
Af hele min sjæl forpligter jeg mig over for jer, I trofaste hellige, med hele mit legeme, mit sinds og min ånds styrke, idet jeg fuldt ud erkender det, som den trofaste Kong Benjamin forkyndte: at selv om jeg anvender al min tid i tjeneste for jer" ønsker jeg ikke at rose mig, thi jeg har kun stået i Guds tjeneste". (Mosiah 2:16.)
Jeg beder inderligt, at også jeg må lære, at når jeg tjener jer, mine trofaste brødre og søstre, den allerhøjeste Guds hellige, så er jeg „kun i jeres Guds tjeneste" — og i min Guds tjeneste.
Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, ligesom Ånden før har gjort det, og som den nu vidner for min sjæl, at der til denne Jesu Kristi sande Kirke er blevet overladt sande lærdomme til frelse, hvorved menneskeheden kan blive forløst gennem vor Herre og Mester, verdens Frelsers forsoningsværk. Den Herre Jesus Kristus lever virkelig og præsiderer i sin hellige bolig over dette Guds Rige på denne jord gennem ham, som på denne dag er blevet opretholdt som jeres Præsident, en profet, seer og åbenbarer.

Nødvendigheden af at have en profet

AF PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Fungerende præsident for De Tolvs Råd

Alt, hvad der er foregået på denne dag har været betagende og har gjort stærkt indtryk. Må jeg byde ældste Boyd K. Packer hjertelig velkommen både på egne og på De tolvs Apostles Kvorums vegne. Vi har lagt mærke til, hvorledes han har udviklet sig, siden han begyndte som assistent og til denne dag, hvor han har modtaget det allerhøjeste kald. Her vil han finde sandt broderskab i dets højeste potens.

Til Generalautoriteternes rækker byder vi også ældste Joseph Anderson, som vi har elsket og påskønnet disse mange år, ældste David B. Haight og ældste William H. Bennet, mænd med kraft, hengivenhed og lang tjeneste, velkommen.

Dette år er bemærkelsesværdigt i denne verdens historie. Vi befinder os i januar måned. Historien drejer sig på sine hængsler. Igen vendes et blad og en ny æra begynder.

Det er søndag morgen, den 18. januar 1970. Et ædelt hjerte hører op med at slå, et alderstegnet legeme slapper af og slumrer. ind. Som når et jordskælv sender en tidevandsbølge rundt om jorden, dækker meddelelsesmidlerne nu jorden og millioner af alvorligt sindede mennesker standser endog på de fjerneste steder op og hylder med sorg en mægtig Guds mand, som har forladt jordelivet. I dagevis, selv i regnvejr, er lange rækker af folk, som elskede ham tomme for tomme rykket frem i gaden for endnu engang at se deres afdøde leders ansigt.

Tabernaklet er fyldt til bristepunktet af dem, som elskede ham, og som nu bringer ham deres tavse hyldest.

Profeten David O. McKays jordiske legeme er lagt til hvile med værdig ærbødighed.

Vore hoveder bøjes, vore hjerter gør ondt, men der vil blive et lykkeligt gensyn, når denne inspirerede profet slutter sig til sine ligemænds hær: Joseph'erne, Brighams og Wilfords familier.

Under vor fornemmelse af tomhed forekommer det os, at vi næppe formår at fortsætte uden ham; men når én stjerne går ned bag horisonten, kommer en anden til syne, og død avler liv.

Herrens værk standser ikke. Selv når en mægtig leder dør, er Kirken ikke et eneste øjeblik uden ledelse, takket være det gode forsyn, som gav sit Rige kontinuitet og evig fortsættelse.

Som det allerede er sket otte gange før under denne forvaltning, lukker et folk ærbødigt en grav til, tørrer sine tårer og vender blikket mod fremtiden.

I samme øjeblik, livsånden forlader en Præsident for Kirken, bliver en gruppe mænd den fælles leder; disse mænd er allerede modnet dertil gennem erfaring og træning. Udnævnelsen har længe foreligget, myndigheden er overdraget og nøglerne leveret. I fem dage går Riget fremad under dette allerede bemyndigede råd. Der er ingen „jagt" efter stilling, ingen valgagitation, ingen forvirrende taler. Hvilken gudommelig plan! Hvor viis Herren er, at organisere så fuldkomment, rækkende ud over skrøbelige, begærlige menneskers svaghed.

Så gryr den mindeværdige dag (den 23. januar 1970), og 14 alvorlige mænd træder ærbødigt ind i Guds tempel — dette De tolv Apostles Kvorum, den styrende enhed for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvoraf flere har oplevet sådan en højtidelig forandring før.

Da disse 14 mænd senere på formiddagen går ud af den hellige bygning, har en ophøjet, afgørende begivenhed fundet sted: et kort interregnum er forbi og Rigets styrelse skifter over igen fra De tolv Apostles Kvorum til en ny profet, en personlig leder, Herrens jordiske repræsentant, som stilfærdigt har bevæget sig frem mod dette høje kald i 60 år. Nu præsiderer han over Kirken.

Det var imidlertid ikke på grund af sit navn, at han overtog denne høje stilling, men fordi han, da han var en meget ung mand, blev kaldet af Herren gennem den daværende profet, til at være apostel, medlem af Kvorum'et — og fik overdraget de dyrebare, vigtige nøgler, som han kunne have i beredskab til den tid, da han skulle blive seniorapostel og Præsident.

Under det begivenhedsrige møde i templet, hvor han bliver „ordineret og beskikket" til Præsident for Kirken af sine brødre, De tolv, vælger han sine rådgivere, to mægtige, modige mænd: Ældste Harold B. Lee og Ældste N. Eldon Tanner med deres produktive baggrund som lærere, forretningsmænd, offentlige embedsmænd og især som ledere inden for Kirken. Og et Præsidentskab på tre med-

lemmer og et ny-konstitueret De tolvs Råd vandrer ydmygt til deres kontorer uden fanfarer eller stillen sig til skue, og en ny administration går over i en ny tidsperiode med løfte om stor udvikling og en vækst, som er uden sidestykke.
Det var en meget ung mand, som præsenterede det gengivne program for denne nye verden. Joseph Smith (23. december 1805-27. juni 1844) var kun 24 år gammel, da Kirken blev organiseret.
Da han som 38-årig led martyrdøden, blev Kirkens anden Præsident, Brigham Young (1. juni 1801 - 29. august 1877) senior-apostel og Præsident for Kirken (27. december 1847) i en alder af 46 år; han præsiderede i 30 år (til han var 76 år). De følgende Præsidenter — hver til sin tid — blev Præsidenter på alderstrin, der rangerer fra 62 til 84 år, og de døde i aldrene 79 til 96 år.
John Taylor (1. november 1808 - 25. juli 1887) var 71 år, da han blev Præsident for Kirken (den 10. oktober 1880) og 78 år, da han døde. Efter hans død blev Wilford Woodruff (1. marts 1807 - 2. september 1898) seniorapostel (25. juli 1887); to år senere (7. april 1889), blev han opretholdt som Præsident for Kirken, han var da 82 år gammel. Han døde, da han var 91 år, hvorefter Præsident Lorenzo Snow (3. april 1814 - 10. oktober 1901) blev seniorapostel. Han var 84 år, da han blev Kirkens Præsident (13. september 1898). Hans tid som Præsident var kort. Han virkede cirka 3 år (til 10. oktober 1901).
Præsident Joseph F. Smith (13. november 1838 - 19. november 1918) var senior-apostel (fra 10. oktober 1901) i syv dage; han blev Kirkens Præsident den 17. oktober 1901 i en alder af 62 år. Han døde, da han var 80 år.
Præsident Heber J. Grant (22. november 1856 - 14. maj 1945) var ikke engang senior-apostel en uge (fra den 23. november 1918) da han blev Præsident for Kirken i en alder af 62 år; han blev 88 år.
Præsident George Albert Smith (4. april 1870 - 4. april 1951) var senior-apostel i syv dage og blev Kirkens Præsident i en alder af 75 år (21. maj 1945) han døde i en alder af 81 år. Sidste lørdag var det 100 år siden, han blev født.
Præsident David O. McKay, den niende Præsident (8. september 1873 - 18. januar 1970) var senior-apostel i fem dage og blev opretholdt som Kirkens Præsident (den 9. april 1951), da han var 77 år; han var 96 år, da han døde.
Præsident Joseph Fielding Smith, hvis fødselsdag falder på den 19. juli 1876, blev senior-apostel den 18. januar 1970 og Præsident for Kirken den 23. januar 1970 i en alder af 93 år.
Præsidenterne fra John Taylor til David O. McKay, inclusive, blev Præsidenter i aldre fra 62 til 84 år og døde i aldrene fra 79 til 96 år.
Det er interessant at lægge mærke til, at disse otte Præsidenter for Kirken påtog sig deres præsiderende opgave i en gennemsnitsalder af 73 år og forlod det ved død i 85-års alderen, gennemsnitlig. De virkede gennemsnitlig lidt mindre end 12 år; som følge deraf bliver gennemsnitsalderen på den levende Præsident i Kirken cirka 79 år.
Vi skal regne med, at Kirkens Præsident altid vil være en ældre mand; yngre mænd er handlekraftige, stærke, initiativrige; de ældre er stabile, de har åndelig styrke og visdom gennem erfaring og et langt livs forbindelse med Gud.
I Præsident McKays sidste tid, da han begynte at miste kræfterne, spekulerede de nysgerrige, de bekymrede og de mindre vidende stærkt på, hvem den nye Præsident skulle være, og det var hovedemnet for deres diskussion under interregnet.
Flere end en million mennesker havde aldrig kendt andre Præsidenter en David O. McKay, og derfor var det naturligt for dem at blive forvirret.
De talte om alderen, de fordums patriarker var ikke unge. Adam var meget gammel, da han præsiderede over sine efterkommere, der spredte sig over mange generationer. Abraham, Isak og Jakob og Moses præsiderede over folket, og de døde i en alder af henholdsvis 175, 180, 110 og 120 år. De var gamle af år, men fra deres opsamlede erfaring udgik der visdom og tryghed.
Folk talte om forrang. Hvis det er forrang, så er det blevet det ved gentagelse af den åbenbarede orden siden begyndelsen. Brigham Young var den seniorapostel, som havde alle nøglerne og myndigheden, og i det foreliggende tilfælde var Præsident Smith senior-apostel. Sådan er Herrens måde at gøre det på, og Han har ledelsen i behold i sine guddommelige hænder.
Da den første efterfølgelse fandt sted, var den genoprettede Kirke kun et barn på 14 år. Der havde ikke været nogen profet eller fremtidssyn i flere århundreder. Det kan derfor ikke undre, at folket var ét stort spørgsmålstegn, da kuglerne ved Carthage standsede livet hos en, i hvem alle disse dyrebare velsignelser: Kirken, åbenbaring, profeter — syntes at være samlet. Da apostlene vendte tilbage fra deres missioner, havde begravet deres døde profet og tænkt på fremtiden, spredtes altvivl, da den senior-apostel, som allerede havde alle nøglerne, stod frem ligesom Moses og viste dem vejen.
Den ledende artikel, 2. september 1944, sagde om efterfølgelsen:
„Der hersker stor spænding overalt om hvem, der skal være Joseph Smiths efterfølger!
Vi siger: vær tålmodige, *vær tålmodige* lidt endnu, til den rette tid

er inde, så vil vi fortælle jer allesammen det. ‚Store hjul bevæger sig langsomt'. I øjeblikket kan vi fortælle jer, at der blev holdt en særlig konference i Kirken den 8. i forrige måned i Nauvoo, og *uden én eneste afvigende stemme* blev det vedtaget, at „De Tolv" skulle præsidere over hele Kirken, og når der kræves nogen som helst forandring i Præsidentskabet vil der blive givet passende underretning; og ældsterne ude omkring viser bedst deres klogskab fremfor alle mennesker ved at tie stille med de ting, de ikke ved noget om . . . "

(Times and Seasons, Vol. 5, Sept. 2, 1844, p. 632.)

Disse begivenhedsrige 140 år har set Præsidenter præsidere over Kirken og 78 apostle tjene i De Tolvs Kvorum.

Hvis vi nu strammer os an og spænder alle muskler under åget, vil vi bevæge os på en ny rejse med en stærk vilje under vore inspirerede ledere, anført af vor profet, Joseph Fielding Smith.

Han er ærværdig og vor respekt værdig på grund af sin karakter, sin værdighed, sin alder og sin stilling. Han hører til dem, om hvem hans elskede hustru i morges sang, at de har „skyldfri hænder og hjertet rent, som ikke sætter sin hu til løgn og ikke sværger falsk". (Sl. 24:4). Han er søn af sin Skaber, en ren og hellig Guds mand. Han indtager sin høje stilling som Herrens udvalgte. Han har i 60 år båret rigets nøgler, gradvis har han nærmet sig denne dag. I seks tiår er han af Kirken blevet opretholdt som *en* profet. I dag er han opretholdt som *Profeten*, den eneste, som har nøglerne til alle ting under den Herre Jesus Kristus, som er Hovedhjørnestenen og denne Kirkes Overhoved.

For at være en Herrens profet er det ikke nødvendigt, at man „kan det hele". Han behøver ikke at være ungdommelig og atletisk, industridrivende, finansmand eller landmand; det er ikke nødvendigt, at han er musiker, digter, varietékustner eller bankier, læge eller universitetsrektor, militærgeneral — heller ikke videnskabsmand.

Han behøver ikke at være et sproggeni, der kan tale fransk, japanesisk, tysk og spansk, men han skal kunne forstå det guddommelige sprog og være i stand til at modtage budskaber fra Himmelen.

Han behøver heller ikke at være taler, for Gud kan selv sørge for en. Herren kan fremføre sine guddommelige budskaber gennem svage mænd, som Han gør stærke. Han erstattede Moses' stille, frygtsomme røst med en kraftig røst, og Han gav den unge Enok en kraft, der fik mennesker til at skælve i hans nærhed, for Enok vandrede med Gud ligesom Moses vandrede med Gud.

Herren sagde: „ . . . enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme." (L&P 1:38).

Hvad verden trænger til er en profet-leder, som viser eksemplet ren, fuld af tro, guddommelig i hele sin indstilling, med et pletfrit navn, en elsket ægtemage, en trofast fader. En profet skal nødvendigvis være mere end en præst, en tjener eller en ældste. Hans røst bliver Guds røst til at åbenbare nye programmer, nye sandheder, nye udveje. Jeg kræver ikke, at han skal være ufejlbarlig, men det er nødvendigt, at Gud anerkender ham, at han er en person med myndighed. Han giver sig ikke ud for noget, han ikke er, sådan som talrige andre, der formasteligt påtager sig en stilling uden at være udnævnt og med en myndighed, som de ikke har fået. Han skal kunne tale ligesom Herren: „ . . . som en, der har myndighed, og ikke som de skriftkloge". (Matt. 7:29).

Han skal være tilstrækkelig tapper til at forkynde sandheden, endogså over for det populære krav om slækning af restriktioner. Han skal være sikker på sin gudommelige udnævnelse, på sin celestiale ordination og på sin myndighed til at kalde til tjeneste, ordinere, overdrage nøgler, som passer til evige låse.

Han skal have bydende magt, ligesom profeterne i fordums tid: „ . . . til at binde de vantro og genstridige, både på jorden og i himlen . . . til den dag kommer, da Guds vrede skal udøses uden mål over de ugudelige" (L&P 1:8-9,) og usædvanlig magt: „ . . . Hvad du besegler på jorden, skal være beseglet i himlen, og alt hvad du binder på jorden i mit navn og gennem mit ord, siger Herren, skal være evigt bundet i himlen. Og den, hvis synder du forlader på jorden, skal være evigt forladt i himlen, og den, hvis synder du beholder på jorden, skal beholdes i himlen". (L&P 132:46).

Hvad vi trænger til er mere en Moses end en Farao, mere en Elia end en Belsazzar, mere en Paulus end en Pontius Pilatus.

Han behøver ikke at være arkitekt, der skal tegne huse, skoler og andre bygninger, men han skal kunne skabe bygningsværker, der spænder over tid og evighed og som danner bro over den afgrund, der er mellem mennesket og dets Skaber.

Når verden har fulgt profeterne, har den haft fremgang; når den har ignoreret dem, er resultaterne blevet stagnation, trældom, død.

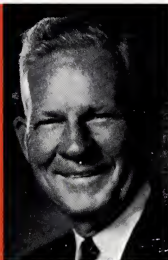
Hvert eneste øjeblik hver eneste dag er der talrige programmer „i luften". Vi hører ikke ret mange af dem, for vi er optaget af vor dags mange opgaver, men med kraftige radiostationer kunne vi høre et hvilket som helst program, hvis vi stiller ind på det.

I tusinder af år har der ustandseligt været udsendelser fra himlen af livsvigtige budskaber til vejledning og betimelige advarsler, og der har været en vis bestandighed i ud-

(Forts. på sid 303)

ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON.
Assistent til De Tolvs Råd.

Mod

For nogle dage siden havde vi en virkelig stimulerende oplevelse, da vi talte med nogle af vore unge venner. Der var ikke alene tid til gruppediskussioner og meningsudvekslinger, men også til nogle private samtaler. Vi lærte igen, at vor udvalgte ungdom ønsker svar på deres problemer. De ønsker vejledning. De ønsker at blive accepteret. En ung dame gjorde stærkt indtryk på os med sit meget oprigtige, alvorlige spørgsmål: „Hvorfor kan jeg ikke være den samme hver dag? Til tider føler jeg mig helt ovenpå, til andre tider er jeg langt nede, misfornøjet, især med mig selv."

Brødre og søstre, vi lever i en tid, hvor der som aldrig før er behov for moralsk mod: mod til at fortsætte i retfærdighed, mod til at bekende kulør, mod til at vise tålmodighed, og mod til at vise barnlig tro. Tillad mig at gennemgå disse vigtige punkter, hvor det er nødvendigt at forstærke sit mod — i al korthed.

Når vi sammen tænker over, hvor stort et område trofast forbliven i retfærdighed spænder over, er der visse punkter, vi ganske særligt må overveje: mod til ikke at lade sig forlede, mod til ikke at blive vildledt, mod til ikke at fare vild og mod til at være ivrigt optaget af gode gerninger. I Joh. 8:31-32 bliver vi mindet om de lovede velsignelser, der venter dem, som har mod til at fortsætte.

„Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer."

Hvilken glæde det er, at høre sammen med medlemmer af Kirken, unge og gamle, som holder sig på retfærdighedens veje. Det er rørende at se vor ungdom i fjerne stave og missioner — såvel som dem omkring os — tappert forberede sig til tempelægteskaber. Andre tusinder inspirerer os, når vi ser dem holde tappert ud i deres missionær- eller militære tjeneste. Gud vil hjælpe os at blive på Hans veje, hvis vi ydmygt søger Hans vejledning. Hvis vi dirigerer vor energi ind på Hans områder, vil det bringe os velsignelser i form af ægte glæde og lykke. Hans vej er den rette; den rette vej er lykkens vej.

Vi behøver mod til at „bekende kulør" i ord og gerning om denne store sandhed: „. . . Jeg skammer mig nemlig ikke ved Evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror. . .". (Rom. 1:16.) Joseph Smiths bøn i lunden blev besvaret, fordi han havde mod til uden vaklen at bekende sin tro. Kanaler til forbindelse og samhørighed mellem forældrene og ungdommen er blevet åbnet og anvendes i dag. Mødre og fædre er ved at lære deres børn bedre at kende, fordi kloge ledere har opfordret til styrkelse af familiekredsen. Hvor det er nødvendigt, opfordrer vi vor ungdom til at tage initiativet til at sørge for, at der bliver lagt planer for familiehjemmeaftener, og at de bliver fulgt op, således at de ikke blot lærer at have forbindelse med familiens medlemmer, men også mere målbevidst med deres himmelske Fader. Mange af vore unge har før i tiden båret sig således ad, og i dag elsker deres forældre dem for det. Når familiens hjemmeaftener bliver holdt på rette måde, vil forbindelseslinien blive etableret, ikke alene mellem familiemedlemmerne, men også for Guds ånd.

I vort arbejde inden for Kirkens program for den forenede samfundstjeneste, er der intet, der giver os større tilfredsstillelse end at hjælpe forældrene og de unge til at blive bedre kendt med hinanden eller til igen at prøve at lære hinanden at kende og blive enige om igen at ville begynde at følges ad på den sikre vej. Det var en glæde for os, da en smuk, ung high school pige forleden dag sagde: „Far og jeg er kommet på talefod igen. Takket være familieaftenen har vi fundet den samme bølgelængde og harmonerer nu temmelig godt sammen."

En af de største velsignelser, et barn kan få, er den at blive opdraget i et hjem, hvor fader og moder elsker hinanden. En ægtemands og hans hustrus kærlighed bør være inderlig og oprigtig. En synlig, oprigtig kærlighed vil skabe uvurderlige omgivelser for vore børn. De vil lære at elske, efterhånden som de selv erfarer kærligheden. Oprigtig samhørighed med andre udvikler fællesfølelse og tilhørsforhold, så andre vil kunne forstå, at vi interesserer os for dem.

Kærlighed og barmhjertighed er ikke noget forældet eller gammeldags. De er dyder, som opbygger forståelse og lykke. Det er vanskeligt for unge mennesker at holde Guds bud, hvis de ikke har en følelse af samhørighed med deres forældre og med Kirkens ledere. Lad os se efter det bedste i vore børn og vore medmennesker. Det er Herrens vilje, at vi bygger op — ikke at vi river ned. Det er vor opgave at samle det positive, fremhæve det positive; vi har intet at gøre med at fremme det negative.

Vi behøver mod til at vise tålmodighed, forståelse og barmhjertighed. Må jeg for nogle af vore besværede unge i vor tids forvirrede samfund, i ydmyghed stille dette krav til deres forældre og ledere: „Opgiv os ikke, fordøm os ikke, vær ikke vred på os. Prøv ikke på at få os til at rette os efter jer ved at vise os sympati, skamme os ud eller latterliggøre os. Giv os hellere grund til at følge jer, vær eksempler for os, giv os det bedste af jer selv." Lad os som forældre og ledere leve således, at vi fortjener, at en taknemmelig teen-ager siger: „Tak, fordi I hjalp mig at finde tilbage," eller „Tak, fordi I hjalp mig til at stå fast." Gennem tålmodighed og forståelse skal vi lære at lede vore venner. Sig de opmuntrende ord til rette tid og på rette sted.

Det var betagende for os forleden dag at tale med en af vore kønne, fuldtids Navajo-indianer-missionærer, og da

han sagde: „Den vigtigste grund til, at jeg er på mission i dag, er, at da jeg var en lille dreng, kom præsident Spencer W. Kimball en dag hjem til os; han klappede mig på hovedet, lagde en sølvdollar i min hånd og sagde: „Tag den, og begynd at spare sammen til din mission." I dette eksempel på en god leder finder vi alle de vigtige punkter: anerkendelse, opmuntring, udfordring og eksempel. For at kunne føre hele grupper tilbage må vi lære at lede den enkelte tilbage med tålmodighed og kærlighed. Gode ledere giver ikke op. God ungdom giver ikke op.

Vi trænger til mod til at blive som børn. „Den, der derfor omvender sig og kommer til mig som et lille barn, ham vil jeg modtage; thi af sådanne består Guds rige." (3. Nephi 9:22.) Vi har behov for barnlig kærlighed, barnlig omvendelse, barnlige bønner og barnlig tro.

Det var en dejlig oplevelse for nogle få uger siden at knæle sammen med en Sidste Dages Hellige familie i det fjerne Uruguay i Syd-Amerika, medens en 11-års pige ledte os i familiebøn. Hendes ånd rørte os, da hun talte til sin himmelske Fader i de indfødtes spanske sprog. Da hun havde sluttet sin smukke bøn, spurgte vi hendes fader: „Hvad var det, hun sagde om templet i sin bøn?"

Han svarede: „Hun sagde: ‚Hjælp mig, himmelske Fader, at blive god nok i min måde at leve på, så jeg en dag kan blive viet i templet.'"

Med denne barnlige tro og daglige, oprigtige forberedelse, vil hendes hjertes ønske blive opfyldt.

„Sandelig så siger Herren: Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er." (L & P 93:1.) Hvilken herlig afsluttende forjættelse til de trofaste! Hvilken velsignelse for dem, som vil holde ud! Hvad kunne være mere effektivt, en mere ydmyg bøn for os i denne vanskelige tid, end at bede vor Fader i himmelen om at velsigne os med mod — mod til at leve således, at vi ikke vil være de samme hver dag, men med Herrens hjælp en smule bedre hver dag, trin for trin. Det er mit håb for os på denne dag, at vi må vise vor kærlighed og vort mod ved at holde Hans bud.

Jeg vidner for jer, at dette er i sandhed Jesu Kristi Kirke. Jeg beder i ydmyghed, at vi modigt må vedblive i Hans værk, vandre målbevidst på Hans vej, hvilket vil sikre os et evigt liv i overflod. I Jesu Kristi navn. Amen.

(Forts. fra side 301)

sendelserne fra den allerkraftigste station. Gennem alle disse århundreder har der været perioder, hvor der var profeter, som stillede ind og sendte videre til folket. Budskaberne er aldrig holdt op.

Et sådant budskab kom til Daniel i overværelse af andre, og han som havde stillet ind på den rigtige bølge, sagde: „Jeg, Daniel, var den eneste, der så synet; de mænd som var hos mig, så det ikke". (Dan. 10:7).

På vejen til Damaskus rejste en gruppe mænd sammen. Der kom et usædvanligt budskab fra Himmelen, men der var kun én mand, som var indstillet til at modtage det. Det, som kun var atmosfæriske forstyrrelser for alle de andres øren, var et betagende kald til en opgave til Saulus fra Tarsus; det ændrede hele hans livsførelse og bidrog til forvandling af millioner af menneskers liv — men han var den eneste, der var indstillet på at modtage det.

Det er blevet sagt, at visse russiske flyvere rapporterede, at da de trængte igennem det fjerne, ydre rum, så de ingen Gud, heller ingen engle. Vi kan forudsige til enhver vantro, gudløs rummand, at om han så ville fare tusind gange længere ud og tusind gange højere op, ville han være endnu længere fra Gud og de evige ting, for det åndelige kan ikke fattes af det begrænsede.

Abraham fandt Gud, da han stod på et tårn i Mesopotamien, på et bjerg i Palæstina og i de kongelige lejre i Ægypten. Moses fandt Ham i en øde ørken, ved Det røde Hav, på et bjerg, kaldet Sinai og i en „brændende busk" (2 Mos. 3:2). Joseph Smith fandt Ham i en lille uberørt skovs kølige friskhed og på en høj, der hed Cumorah. Peter fandt Ham ved Galilæasøen og på Forklarelsens Bjerg.

Må Herren, vor Gud, støtte denne nylig udnævnte profet, Joseph Fielding Smith, som fra nu af „vil ære i sin Faders gerning", (Luk. 2:49) som fortsat vil give os Herrens „livets brød" og „levende vand" (Joh. 6:41 og 4:10), som nu skal begynde at „Tænde Israels lamper" og som i sandhed skal være Guds talerør; vor bøn er, at Herren vil sige til ham, som Han sagde til Josua:

„I dag begynder jeg at gøre dig stor i hele Israels øjne, for at de kan vide, at jeg vil være med dig, som jeg var med Moses". (Josua 3:7)

Og må Herren velsigne os, Hans tjenere, som har oprakt vore hænder i dag — og alle andre, som ikke har haft den mulighed — så vi fra nu af, ligesom Israels børn, må holde hans hænder oppe og råbe med én røst, ligesom Israels børn gjorde:

„Alt, hvad du har pålagt os, vil vi gøre, og vi vil gå overalt, hvor du sender os; som vi har adlyst Moses i alt, vil vi adlyde dig. Måtte kun Herren, din Gud være med dig, som han var med Moses!" (Josua 1:16-17).

(Forts. på sid 305)

er Guds værk, og når vi ved, at det er Guds værk, ved vi også, at Joseph Smith, som var Guds udvalgte tjener, er en profet, hellig og sand, for han sagde: „Jeg opnåede den magt eller de sandhedens og dydens principper, som skal vare ved, når jeg er død og borte."

Det er mit personlige vidnesbyrd, at han var og er en profet. Hans kappe blev hængt på de efterfølgende profeter og hviler nu på Joseph Fielding Smiths skuldre. I Jesu Kristi navn. Amen.

PRÆSIDENT PAUL H. DUNN.
Af de Halvfjerds' Første Råd.

Lær Joseph Smith at kende

Mine brødre og søstre, synlige og usynlige over hele verden, dette møde er vidunderligt. Jeg er taknemmelig for den anledning, jeg her har til at bære højtideligt vidnesbyrd om ting, der står mit hjerte meget nær, og som jeg tror fuldt og fast på. Cirka 210 km nord for Boston, Massachusetts, ligger et af de smukkeste steder, jeg nogen sinde har set. Lunt mellem Windsor Countys grønne bjerge i Vermont ligger en Herrens profets — Joseph Smiths — fødested.

På grunden, hvor det oprindelige hjem ligger, står der også to bygninger, der huser henholdsvis et informationsbureau og et udstillingscenter for vor religion.

For nylig havde vi vor unge datter Kellie med på en af vore ture til dette mindesmærke. Hun har været der mange gange og bliver altid bemærkelsesværdigt påvirket af den indre fred og ånd, som hersker der. Hun forlader aldrig den bygning uden at skrive sit navn i den gæstebog, der er fremlagt til gæsterne, ligesom hun også beskriver sit indtryk i den rubrik, der er afsat til bemærkninger.

På den bestemte dag skrev hun: „Kirken er det største i mit liv." Min hustru og jeg blev tydeligt bevægede af glæde. Hvorfor? Fordi Kirken og Evangeliet med dets ordinanser er en livsfilosofi, og ved at følge dets lærdomme finder vi som en familie den sande glæde og lykke, den, vi alle søger.

I foråret var det netop 150 år siden en ung mand med enfoldig tro stillede et meget vigtigt spørgsmål: „Hvilken Kirke er rigtig?" Den skønne forårsmorgen i 1820 åbenbarede Gud Faderen og Hans Søn Jesus Kristus sig for en ung mand, hvis navn aldrig vil gå i glemme. Den unge mand var Joseph Smith, den første profet under denne forvaltning.

I de to sidste år har vi opholdt os i New England, og vi har tilbragt en hel del tid ved Profetens fødested. Herren har helliget den plet, og hver gang vi ser på den granitsøjle, der peger mod himlen over stedet, hvor han blev født, fyldes vore hjerter med glæde og Ånden hvisker til os: „Han var i sandhed en profet."

En af de bedste gaver, jeg kan give jer her til morgen, er en anledning til at lære profeten Joseph Smith lidt bedre at kende. Jeg vil ikke begynde at forklare jer alt, hvad han har opnået, men jeg vil gerne fortælle jer om manden, Seeren og Profeten. Jeg tror, det er vigtigt, at vi ved lidt om de forskellige „hvorledes" og „hvorfor" i hans liv, for derved for-øges vor forståelse og taknemmelighed for denne „vor nuværende forvaltnings fyrste", Joseph Smith, den mand, om hvem Brigham Young sagde: „Bortset fra Jesus Kristus har der aldrig levet et bedre menneske." (Discourses of Brigham Young, p. 459.)

Et liv, der er blevet et lys for Herren, er et liv, som alle vil ønske at forstå mere klart. Et sådant liv var Joseph Smiths liv — et liv, der blev givet til tjeneste for andre og et liv, levet i kærlighed. Vi forkynder, at han uden tvivl er en af vor evige, himmelske Faders mest ædle sønner. Han var en høj, velskabt mand, over 180 cm høj og med en vægt på cirka 95 kg. Hans hud var lys, hans hår var lyst og hans blå øjne kunne se lige igennem folk. Han var hurtig og smidig som et egern, stærk som en løve og mild som et lam. Der var en ung mand, som sagde om ham, at „han ikke havde bakkenbarter, og at han i det store og hele var en mand, der ved sin fremtoning indgød ærefrygt, en mand med en fin og dannet optræden." En ung dame sagde, at der ikke eksisterede noget billede af ham, der kunne sammenlignes med det majestætiske ved hans personlige tilstedeværelse. Hans hustru sagde, at ingen kunne fange hans virkelige ansigtstræk, fordi de skiftede med hans humør.

Når man ser lidt dybere i hans personlighed, hans erfaringer og karakter, kan man se en bemærkelsesværdig blanding af Kristi karaktertræk. Hans medarbejdere talte om hans alvor i hellige øjeblikke, men fandt behag i hans profetiske intelligens, hans kærlighed til musik, poesi, skuespil og — vel værd at lægge mærke til — hans hjertelige latter. Han forbavsede dem ustandseligt ved sin ustadighed, sit skiftende tempo. Han kunne pludselig, som han sad og studerede Skriften eller et af de fire sprog, han talte, rejse sig og gå ud og give sig til at spille blod, brydes, øve sig i længdespring — og så gå tilbage til studierne. Alle mennesker kunne anerkende hans let joviale optræden, når han deltog i fornøjelsesaktiviteter, men de var hurtige til at lægge mærke til hans ubehag ved alt, der var nedværdigende eller vulgært. Han kunne til tider irettesætte skarpt, men viste altid bagefter større kærlighed. (Se L&P 121:43.) „Jeg er fast besluttet på," sagde han, „at så længe jeg skal lede denne Kirke, skal den ledes rigtigt."

Joseph Smith var et robust og utvunget friluftsmenneske. Han kunne godt lide fysisk arbejde og lærte folk, at det var et af Gud givet princip, at vi skulle bevare vore legemer stærke. Under opbygningen af Nauvoo-templet arbejdede han ofte med i stenbrudene. Mange mennesker lærte om gengivelsen af Evangeliet, medens de arbejdede side om side med ham i stenbrudene, i skoven eller i engen med høhøsten.

Joseph Smith havde et stærkt og blivende vidnesbyrd om Jesus Kristus og lod aldrig en anledning gå fra sig til at fortælle andre om den kundskab, han ejede. Når han talte, var

En god handel

AF LUCILE C. READING.

Det var forår. De røde sandstensklipper omkring Kanab, Utah, strålede i det varme solskin. Drengene var glade for, at deres far havde sendt dem et ærinde til indianerlejren adskillige kilometer fra fortet. Det var sjovt at ride på deres ponyer gennem de grågrønne kaktuslignende buske istedet for at vande køkkenhaven, som de ellers skulle have gjort, hvis de havde været hjemme.

Som drengene red afsted med en hest efter sig, der skulle sælges til indianerne, talte de kun lidt, men glædede sig hver især først og fremmest over den smukke natur omkring dem på en mild forårsmorgen. Det var dejligt at være til.

En gammel Navajo høvding, der hed Frank, kom ud for at byde dem velkommen, da de red ind i lejren. Dagen før havde han sagt til deres far, at han gerne ville have en god hest, og han forventede derfor, at en eller anden ville komme med den. Høvdingen Frank hjalp drengene af deres ponyer, så indgående på hesten, de havde med for at sælge, og pegede derefter på nogle tæpper et lille stykke borte.

Tæppernes farver og mønstre var usædvanlig smukke, men den ti år gamle Jakob havde indprentet sin lille bror Walter, at de måtte opføre sig som voksne, og være sikre på at den handel de gjorde blev en god handel. De rystede på hovedet, og Jakob sagde til høvdingen, at han ville have mere for hesten, han havde med sig. Den gamle indianer tøvede kun et øjeblik og kom derefter frem med flere tæpper og to bøffelskind. Drengene gjorde store øjne af forbavselse over det antal smukke tæpper, de fik. De pakkede dem sammen, lagde bylterne på ponyerne og red hjem fuld af stolthed over den gode handel, de havde gjort.

Far stod og ventede, da de kom ind på gårdspladsen. Hans øjne lyste af forundring, da han løftede de tunge byrder af ponyerne og pakkede tæpperne ud, men han sagde ikke noget. Han så omhyggeligt på tæpperne og bøffelskindene, medens han delte

dem i to bunker. De ventede på at han skulle sige noget, men han arbejdede i tavshed. Da han var færdig, pakkede han omhyggeligt de tæpper, han havde lagt i den ene bunke sammen og gav drengene besked på, at de måtte tilbagelevere noget af deres udbytte.

Det så ud til at skulle blive en sort dag for Jakob og Walter, da de red tilbage til indianerlejren, idet de spekulerede på, hvordan de skulle forklare, hvorfor de kom tilbage. Men høvdingen Frank hilste dem velkommen med et varmt smil. Han løftede sine gamle arme for at tage oppakningen af tæpper, og før der blev tid til at forklare, sagde han: „Jeg vidste, at I ville komme tilbage. Jeg vidste, at jeres far ikke ville beholde så mange. Han tager vare på os. Han er også en far for os."

Pludselig syntes forårsdagen strålende igen og smukkere end nogen sinde, da det efterhånden gik op for drengene, hvilken klog og elsket mand deres far, Jakob Hamblin, virkelig var.

Jacob Hamblin, kendt som indianers apostel (1819 - 1886).
En sandfærdig historie genfortalt af Lucile C. Reading.

LUCY PARR

Mors dag

Den bedste dag af ugen i Navajo skolen, tænkte indianerpigen Slim Girl, var når deres flinke lærer sagde, at enhver af dem måtte vælge en bog fra hylderne. Resten af eftermiddagen tilbragte de med at læse om interessante nye ting og steder.

Forsigtigt anbragte Slim Girl sin udvalgte bog på pulten, ventede et øjeblik før hun åbnede den for så at læse om „Særlige Mindedage."

Øverst på første side stod der „Mors Dag". Og der var et billede af en dame. Hendes tøj var meget forskelligt fra den bomuldsbluse og det lange tunge skørt hendes egen mor gik med. Men på hendes ansigt var der et venligt og kærligt udtryk, som Slim Girl så tit havde set på sin egen mors ansigt, når hun talte til en af de små.

„En dag for Mødre", stod der.

Slim Girls hjerte glædede sig efterhånden som hun læste det. En særlig dag udvalgt for at ære mødre med gaver, blomster og kærlighed.

Hvis der var nogen der fortjente en sådan påskønnelse, var det hendes egen kærlige, tålmodige mor.

„Det vil jeg gøre", tænkte Slim Girl. Hun ville vælge sin egen særlige dag til at fortælle mor, hvor meget hun holdt af hende. Skønt alene at sige det med ord ville ikke være nok.

„Hvad kunne hun gøre?"

Hun kunne ikke give sådan nogle blomster, som der var afbilledet i bogen. Hun kunne heller ikke give hende de yndige gaver, som disse smilende mødre modtog. Disse gaver kom fra en forretning, som hun havde læst om. Meget flottere end deres handelsstation, som lå i nærheden af skolen.

Men der måtte sikkert være noget, som hun kunne gøre.

Hvis hun ville se godt efter, ville hun sikkert kunne finde nogle vilde blom-

ster på bakkeskråningerne og mellem de store sten her hvor hun boede. Og som endnu en gave, ville hun i al hemmelighed lave et par mokkasiner, sådan som hendes mor havde lært hende det, og de skulle blive meget smukkere end nogen af dem, hun nogensinde før havde lavet.
Slim Girls iver voksede. Hun måtte og skulle gøre det for sin mor.
Tøvende gik hun hen til den store skranke, ventede stille til hendes lærer vendte sig om mod hende.
„Undskyld," sagde hun genert, „må jeg bede om et ark tegnepapir? Det er til min mor", hviskede hun sagte, „jeg vil lave et postkort til min mor."
Tålmodigt kopierede hun med de kulørte blyanter blomster og mønstre fra billeder i bogen. Og inde i arket beskrev hun den kærlighed, hun følte, hver gang hun tænkte på sin mor.
Der gik mange dage hvor hun arbejdede på mokkasinerne i al hemmelighed, for at det kunne være en overraskelse.
I morgen var skolen lukket, og så var hun endelig færdig med sine planer.
Slim Girl havde svært ved at falde i søvn, hun var både ivrig og nervøs. Var det hele kun en tåbelig ide, for hun kunne ikke helt lave tingene som de var i bogen.
Næste morgen, da hun vågnede, var dagen ved at bryde frem med et svagt lysskær fra øst. Med tilbageholdt åndedræt og så stille som en forårsbrise, listede hun ud af hytten. Op og ned af bakkerne og mellem krat og sten ledte hun. Hun syntes næsten det så ud som om at hendes plan, når det kom til stykket, var god nok. Aldrig havde hun drømt om, at hun kunne finde så mange blomster, hun havde begge hænder fyldt med blomster på kort tid. Hun skyndte sig tilbage til den overdække-

de, stråtækte sommerterasse uden for hytten, hvor hun fyldte en skål med vand til blomsterne for at holde dem friske. Ved siden af skålen stillede hun mokkasinerne og det kulørte postkort. Det så pænt ud. Hendes gaver lignede i det mindste billedet i bogen.
Slim Girl smilede og skyndte sig bort, der var ikke tid til at drømme — ikke nu til morgen.
Hun bevægede sig så stille som muligt, hun tændte ild og begyndte at lave morgenmad. En herlig duft fyldte luften før resten af familien vågnede.
Far kom først ud af hytten, strøg en hånd gennem sit tykke hår: „Nå-da", sagde han, idet han kastede et blik på Slim Girl, der stod bøjet over ildstedet, „hvad sker der her?"
Mor var lige bag ved ham." Hvilken overraskelse, udbrød hun, da hun så at Slim Girl allerede havde morgenmaden færdig. Genert vendte Slim Girl sig mod gaverne: „Til dig — fordi jeg holder så meget af dig, og fordi du er så god imod mig."
Klare tårer stod i mors øjne, da hun så på blomsterne og mens hun med fingrene strøg hen over mokkasinerne. „Så fine de er," sagde hun.
Tårerne løb ned ad Slim Girls kinder, idet hun sagde: „I dag vil jeg gøre alt arbejdet udenfor. Jeg vil tage med de små." Du skal være fri for at arbejde i dag, og for at passe de små."
Mor smilede gennem tårerne. „Jeg ved næsten ikke, hvad jeg skal tage mig til på sådan en dag." Men så nikkede hun. Jeg vil besøge min søster. Så kan vi sammen finde de planter til at farve de tæpper med, som vi sælger til handelsstationen. En dejlig måde at tilbringe noget af den dag på, som min datter har skænket mig."
Da mor så sig omkring i kredsen, tilføjede hun: „Men jeg vil ikke blive der hele dagen. Jeg vil tilbringe meget af dagen herhjemme." Under hele morgenmåltidet spillede et lykkeligt smil om mors læber.
Det er virkelig en god ting, tænkte Slim Girl, en særlig dag for mødre.

Kære mor, jeg elsker dig,
dit smil får glæden frem,
det er så godt at mærke
hyggen i vort lille hjem.

Et fjende selskab

AF LUCILE C. READING

Det var frikvarter, Helle og Susanne sad på skolens trappe og så på drengene og pigerne, der legede sammen. De blev aldrig opfordret til at lege sammen med de andre. De var glade for at de var tvillinger, så de ikke behøvede at være helt alene i den nye skole, men de vidste hver for sig, hvor ensom den anden søster følte sig. Det så ud til at være umuligt for dem at skaffe sig nogle venner. De talte tit om hvor sjovt, de havde haft det i skolen, før fars arbejde havde gjort det nødvendigt for dem at flytte til en stor fremmed by.

Helle og Susanne var enige om, at den mest populære pige på hele skolen var en smuk lyshåret pige, som hed Gerda. De var sikre på, at kunne de blot blive gode venner med hende, ville de andre piger og drenge ikke undgå dem eller drille dem, som de gjorde nu. Men hver dag så det ud til, at Gerda havde udtænkt en eller anden måde at drille Helle og Susanne på, og forhindre de andre børn i på nogen måde at vise dem venlighed.

Efter at have spist til middag den aften, lagde far sin aftenavis fra sig, så på de to piger, der triste sad overfor ham i stuen, ikke engang interesseret i TV-programmet, og rystede på hovedet. Han satte sig til rette i stolen, for ligesom at læse sin avis, men istedet for sad med bøjet hoved i dybe tanker. Tilsidst smilede han for sig selv, så op på Helle og Susanne og indbød dem til at sætte sig på armlænene af hans stol.

„Fortæl mig nu," sagde han, „hvad der er i vejen med mit ellers så lykkelige par?" De to tvillinger så på hinanden, men svarede ikke. I løbet af et øjeblik stillede far nogle spørgsmål: „Er der noget i vejen henne i skolen? Er der for svært for jer? Er I kede af, at vi er flyttet?"

I begyndelsen svarede de ikke et ord, men da først Susanne begyndte at fortælle ham om deres ensomhed, afbrød Helle hende, og da først pigerne var kommet igang med at snakke, så det ud til, at de ikke kune holde op. Hele historien om deres uvenlige behandling i skolen summede i hans ører, medens han lyttede til dem med sympati. Da det endelig så ud til, at de havde fået talt ud, sagde far: „Jeg ved, hvad vi kan gøre, lad os holde et selskab."

Helle og Susanne var allerførst henrykte. De talte begejstrede om is, kager og store røde balloner, men så standsede de. „Hvem kan vi invitere til et selskab?" græd de, „vi har ingen venner." Og deres tårer begyndte igen at løbe.

Far blinkede med øjnene, idet han svarede: „ Vi behøver ikke at bekymre os om at invitere venner i første omgang. Dette her skal være et fjende selskab. Vi vil invitere alle disse uvenlige drenge og piger i jeres klasse i skolen og så se hvad der sker.

Og det var lige hvad Helle og Susanne Hansen gjorde. Næsten alle der blev inviteret kom. Da gæsterne forlod sel-

skabet, var alle enige om, at det var det bedste, de nogensinde havde været med til.

Selv om det så ud til, at alle havde haft en dejlig tid, holdt Helle og Susanne ikke senere noget „fjende-selskab"... De ville ikke have vidst, hvem de skulle invitere, for det så ud til, som ved et trylleri, at de kun havde nære venner i den nye skole, og i særdeleshed Gerda.

En sandfærdig historie genfortalt af Lucile C. Reading.

det, som selve jorden rystede, og folk sagde, at når han prædikede, var der noget himmelsk ved hans fremtoning. Det var ikke alene det, at han talte ved Ånden, men optegnelser viser, at på et eller andet tidspunkt i hans liv var han i besiddelse af enhver åndelig gave, og en af hans mest dybsindige lærdomme ytrede sig i disse ord: „Jeg har gjort dette til mit princip: Når Gud befaler — så gør det!"

Under udførelsen af Guds befalinger besad Joseph Smith den sjældne kombination af, hvad Carl Sandburg (amerikansk digter og levnedsskildrer, 1878-1967) kaldte „fløjl og stål", som også Kristus besad, og som kan sætte folk i gang med venlighed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed, uden trussel eller magtanvendelse. Dersom verden blot ville lære Guds befalinger og leve som Joseph Smith, hvor ville den da være vidunderlig at leve i.

Præsident McKay fortalte os ofte, at vi bliver som det, vi elsker. Joseph elskede Kristus og blev Ham lig. Han sagde: „Jeg ønsker at blive en glat pil i den Almægtiges kogger." „Min røst lyder altid for fred", og „Jesus Kristus er min store rådgiver."

Han var et menneske som alle vi andre, men i modsætning til os, som lever i dag, udholdt han usigelig lidelse og forfølgelse. Han blev drevet ud af fire stater, seks børn døde ved fødslen, han blev smurt ind i tjære og fjer og blev forgiftet; og dog ledede han sit folk med kraftigt mod og sagde: „Jeg kan ikke fornægte det, som jeg ved er sandt."

Brigham Young udtalte, at han levede 1 000 år i løbet af sine 38, og selv om han blev overfaldet og pisket, sagde Lydia Bailey om ham: „Hans ansigt lyste som de milde stråler fra en stjerne."

Han ledede som Moses, talte som Peter og skrev som Paulus. Wilford Woodruff sagde om ham: „Hans forstand udvider sig som evigheden, og kun Gud kan fatte hans sjæl."

I kundskab og forståelse af Evangeliet var han uovertruffen. Joseph Smith efterlod sig optegnelser, der talte 1 500 udtalelser om fremtiden. Mange hundrede af disse udtalelser er allerede gået i opfyldelse, og vi skal i vor levetid se opfyldelsen af mange flere ske. Man kan tage et hvilket som helst af hans skrifter frem på må og få og finde mere om de sidste dage end i Bibelen. Hans skrivelser, breve og talte ord er så omfattende, at det næsten synes umuligt, at ét menneske kunne få så meget udført på så kort tid. Mormons Bog, Moses, og Abrahams Bog og Lære og Pagter, hvilket han altsammen nedskrev under åbenbaring, ialt 830 sider plus hans egen historie, taler og referater, tilsammen over 3 200 sider.

Vi er blevet kaldt det lykkeligste folk på jorden, og meget af vor lykke kommer af, at vi efterlever de sandheder, der er blevet åbenbaret til os gennem Joseph Smith.

Hvis noget menneske nogen sinde er blevet undervist af Gud og engle, så er det Joseph Smith. Han var et åndeligt amfibium med den ene fod på jorden og den anden i himlen. Edward Stevenson siger: „Han var i besiddelse af en uendelighed af kunskab." Og Wilford Woodruff sagde: „Han forekom at være en kundskabskilde, fra hvis mund der strømmede evig visdom." Parley P. Pratt sagde: „Han kunne stirre ind i evigheden, gennemtrænge himlene og omfatte alle verdener."

Joseph Smith forkyndte, at dette store land, Amerika, var et udvalgt land, der opstod under Herrens direktion, og han bar stærkt vidnesbyrd om den guddommelige betydning af det orbejde, der blev udført af dette store lands grundlæggende fædre. Han sagde: „De forenede Staters forfatning er et herligt banner; den blev grundlagt i Guds visdom. Den er et himmelsk banner; den er for alle, som er priviligerede med frihedens sødme, som en stor klippes skygge og forfriskende vand i et tørt og vanskeligt tilgængeligt land. Den er som et stort træ, under hvis grene mennesker fra ethvert himmelstrøg kan beskyttes mod solens brændende stråler." (Joseph Smiths Lærdomme, s. 174.)

Han bad aldrig om, at byrden måtte blive let, men derimod om en stærk ryg; og han var i sandhed en profet, for hans stadige bøn var: „O, Herre, hvad skal jeg gøre?" De, som hørte ham bede, forundrede sig over den ånd, han udviste og oplevede selv, at himlene bogstavelig talt kan åbne sig. De forstod, hvad han mente, når han forkyndte: „Det er Evangeliets første princip med bestemthed at erkende Guds karakter og at vide, at vi kan samtale med Ham, som det ene menneske taler med det andet." (Ibid. 417.)

En eller anden har sagt, at den største opdagelse af alle er den, der sker, når et menneske opdager Gud. Joseph Smith gjorde den sande kundskab om Guds sande natur, en personlig og kærlig Fader, tilgængelig for hele verden — uden undtagelse. Han forkyndte, at Gud er vor Fader, og at Jesus Kristus ikke blot er Hans Søn, men også vor ældre broder. De kristne kirkesamfund på den tid sagde: „Vi tror på Gud", men Joseph Smith sagde: „Jeg så Gud og Kristus, og de talte virkelig til mig." Han blev forfulgt, fordi han sagde, at han havde set et syn, og dog var det sandt. Han har ikke alene bekendtgjort for os, at Gud eksisterer, men også, at Han altid er villig til at besvare vore bønner. „Bøn er et hjertes indre trang," står der i en af vore dejlige sange (nr. 152), og hvis Joseph Smith ikke gav os noget som helst andet, så viste han os i hvert fald det eksempel, hvorved vi kunne få vore ønsker opfyldt og vore hjerter renset. Derfor kunne han på vejen til Carthage, inden han led martyrdøden, sige: „Min samvittighed er uplettet." (L&P 135:4). „Jeg er ikke bange for at dø." Han talte som en mand, hvis liv kunne stå for en undersøgelse af Mesteren.

På den skæbnesvangre dag i 1844 blev han dræbt af en hob på cirka 150 mænd, som havde sværtet sig i ansigtet. Ved hans død blev der skrevet: „Det slag, der kuede Joseph Smith, har lammet Mormonismens arm. De vil nu blive spredt for alle vinde og gradvis blive opslugt i samfundets store menneskemasse." Denne forsamling her i dag og millionerne i vor lyttende tilhørerskare gendriver de ord.

Guds fjender var overbeviste om, at da de dræbte Profeten, havde de tilintetgjort sandheden; og dog lever den, større og stærkere for hvert år, der går. Den er uforgængelig, for den

(Forts. fra side 303)

Søges: Forældre med mod

BISKOP VICTOR L. BROWN.
Anden rådgiver i Det præsiderende Biskopråd.

I Ordsrogene læser vi: „Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel." (Ordspr. 22:6). Josh Billings (amerikansk humorist, 1818 - 1885), omskriver denne sandhed således: „For at kunne vænne barnet til den vej, det skal gå, må man selv gå den vej." Gå selv den vej! Hvor mange af os går selv den vej?
Jeg hørte en over hele landet anerkendt pædagog tale i TV. Hendes emne var marihuana. Hun sagde, at brugen af marihuana ikke var værre end andre samfundsvaner, og hun lod formode, at der i virkeligheden ikke var noget galt i, at unge mennesker røg marihuana. For nylig var der en national skikkelse, der har en ansvarsfuld stilling i regeringen, en stilling med stor indflydelse på, hvad der kommer ind i vore hjem over radioen og TV — som sagde følgende: „Det sprog, jeg anvender, når jeg er til cocktailparty er anderledes end det, jeg bruger hjemme, eller i kirken, og det betragter jeg virkelig ikke som værende hyklerisk." Forleden dag var der nogle fædre i en af vore egne kommuner, som øjensynligt var blevet ophidset over et eller andet, for de lukkede luften ud af nogle af ringene på politiets vogne for at gribe ind over for en håndhævelse af loven, og derefter morede det de samme fædre vældigt at fortælle om episoden, medens deres egne sønner hørte på det.
Når kritikken rettes mod de film, der vises på lærredet i vore dage, svarer filmproducenterne, at de kun fremstiller det, publikum vil købe. Af 21 film, der for nylig blev vist i én by, kunne jeg kun finde tre, der ikke regnede med hæmninger hos tilskuerne på grund af stof. der kunne gøres indvendinger imod eller som var direkte anstødeligt; og denne klassificering var foretaget af filmindustrien selv. En scene i en af dem, der tillod adgang for alle aldersklasser, også dem, der kun er undergivet forældrenes tilsyn, fremkaldte en lattersalve frem fra forsamlingen, da en beruset mand trak blusen af en kvinde under en fremvisning af lavt, usselt begær. Hvis det er den slags underholdning, vi voksne morer os over, hvordan i alverden kan vi så lære vore børn moral?
Da jeg var teenager var der en aktiv leder i Kirken, som fortalte en smudsig historie. Selv om min kuhommelse med hensyn til historier vitterligt er dårlig, bliver denne bestemte historie stående sammen med navnet på den, der fortalte den. Hvad er det for eksempler, vi som voksne viser? Ændrer vi vor karakter i takt med forholdene, ligesom kamæleonen skifter farver? Afpasser vor tale sig efter omgivelserne? Går vi til de film, der apellerer til vor lave, dyriske instinkter og får os til at vælte os i smuds sammen med forfatterne og skuespillerne? Overtræder vi loven, fordi det er det, masserne ønsker, vi skal lige i øjeblikket, eller er vi stærke nok til at holde fast ved vore egne principper uden hensyn til pres fra samfundet? Det er nogle af de spørgsmål, vi må stille os selv, hvis vi skal træne barnet på den vej, det skal gå, og selv gå på den vej.
Allevegne i Kirken hører jeg denne bemærkning fra stavspræsidenter og biskopper: „Hvis vi ikke havde problemer med forældrene, ville vi heller ikke have nogen med de unge mennesker."
Som et folk accepterer vi i dag adfærds-standarder, der ville have været fuldstændig uacceptable i går. F.eks.: Det sjofle, uanstændige sprog, der læses og høres under talefrihedens forklædning, bliver mere og mere antageligt i det såkaldte respektable samfund. Pornografi er blevet en hovedindustri i mange dele af verden. Den ledende psykoterapeut ved et af Washingtons største hospitaler siger: „En normal 12-13 års dreng eller pige, som udsættes for pornografisk litteratur, kan udvikle sig til at blive homoseksuel. Man kan tage sunde drenge eller piger og ved at udsætte dem for abnormiteter faktisk forme deres vaner for resten af livet."
Der er endda nogle, som siger: „Hvad forkert er der ved at være homoseksuel?" I et kirkesamfund viede en leder for nylig to mænd, to homoseksuelle. En del af verdenspressen gjorde faktisk en større historie ud af den affære. Og dog — hvem har ansvaret for dette moralske forfald? Børnene? Næppe. Det har vi voksne, de af os, som tillader, at den slags udsendes i radio og TV.

For nogen tid siden stod jeg og kiggede på hylden med forskellige ugeblade i et nyt supermarked, medens min hustru foretog nogle indkøb. På et par stykker nær forestillede alle omslagene sex under en eller anden form; det samme gjaldt overskrifterne til de stort opsatte artikler. Og dette var i et stort villakvarter, hvor hele familier gik på indkøb. Hvor længe tror I, disse publikationer ville kunne holde, hvis vi — de voksne — lod være med at købe dem? Hvad er der i vejen med os, siden vi tillader vore standarder at synke så lavt? Det er i hvert fald ikke sket fra den ene dag til den anden. Nej, det er sket gradvis og på så listig en måde, at de fleste af os overhovedet ikke har lagt mærke til, at det er sket.

Jeg er enig med David Klein i, at denne moralske nedværdigelse begyndte, da „Vestens menneske begyndte at miste sin tro på Gud som en personlig kraft, som den, der bestemmer hans skæbne, og som den endelige dommer af hans handlinger. Den tanke, at Gud skabte mennesket blev gammeldags; vi udviklede os . . . Livet begyndte at forekomme os mere eller mindre tilfældigt; synden blev et relativt, samfundsmæssigt anliggende og for mange ren og skær indbildning . . . Han troede stadig på ret og uret, og han vidste stadig, hvornår han bar sig forkert ad . . . men han troede ikke mere på, at han havde krænket Gud derved eller pådraget sig Hans vrede . . .

Forskellen mellem at leve på denne måde og så prøve at leve retfærdigt, fordi Gud befaler det, er meget stor. Det, som før var en forseelse over for Gud blev ‚anti-socialt'; en synd blev en forbrydelse... Tyveri var slemt, fordi det betalte sig bedst at være ærlig. Man prøvede at undgå at være sin ægtemage utro, fordi det kunne skade forholdet. Hvis man overværede en gudstjeneste, var det for at respektere en tradition. Dyden blev sin egen uforklarlige løn, for der var ingen anden." (David Raphael Klein, „Is there a substitute for God?" — „Findes der en erstatning for Gud?" — Reader's Digest — Marts 1970, pp. 51-52.)

Der er ikke noget stabilt ved den slags filosofi. Den ændres som tid, sted og forhold skifter karakter. Den er underlagt menneskenes indfald og vaner og filosofier. Nej, der findes ikke noget, som mennesket kan fastholde med den forsikring, at ethvert princip vil kunne modstå samfundets nedgang. Tolerancen er blevet så antagelig i det samfund, vi lever i, så mange af os er bange for at opstille solide, sunde leveregler for såvel os selv som vore unge. Hvor er det vigtigt, at der er regler og bestemmelser, vi kan leve efter, og at disse standarder baseres på solide grundlag. Der skal være mening i standarderne. Som mr. Klein sagde: „Hvis en fader skal fortælle sin unge søn, at hans liv ikke har nogen betydning, hvorledes kan han da fortælle ham, at han ikke bør nyde narkotika?" (Ibid. p. 53.)

Medmindre disse tendenser vendes om, vil fremtiden kun byde på tragedier. Mægtige riger er faldet, fordi indbyggerne for vild. Hvad kan man gøre ved det? Enhver voksen, som kommer i berøring med et ungt menneske, påvirker ham i en eller anden retning. De voksne, som har den dybeste indvirkning på de unges liv til det onde eller gode, er imidlertid forældrene. Hvis vi skal træne vore børn på den vej, de skal gå, og hvis vi selv skal følge den vej, skal vi vende os til Jesu Kristi Evangeliums faste, enkle, sunde, uforanderlige sandheder og levendegøre dem i vor livsførelse. Det, vi trænger til i dag, er forældre, som er omvendte til Jesu Kristi Evangelium, som er villige til at rette sig efter det, tro på det og anvende det, som betaler en ærlig tiende, som er ærlige over for deres næste og deres kreditorer, som virkelig støtter Kirkens autoriteter, og som forkynder Evangeliet for deres børn på sådan måde, at børnene vil elske Herren.

Vi har brug for forældre, som har mod, som vil stå frit frem og tale for det, som er ret; som er aktivt inddraget i og har indflydelse på samfundets ledelse; forældre, som er sømmelige i påklædning, tale og adfærd, som ikke skammer sig over Jesu Kristi Evangelium, som lærer deres børn, at vi har en Fader i himmelen, at Han har sat os her på jorden i en viis og herlig hensigt, at Han elsker os, at Han har givet os befalinger sammen med vor handlefrihed, at vi vil få belønninger og blive straffet på grundlag af vore egne handlinger; forældre, som vil acceptere alle budene, som er kommet fra Gud, og at de bud skal adlydes ene og alene af den grund; forældre, som ikke har andre guder for Herren, som ikke bedriver hor, som ikke stjæler, som ikke begærer deres næstes hustru eller ægtemand, som ikke bærer falsk vidnesbyrd imod deres næste; forældre, som elsker Herren deres Gud af hele deres sjæl og hele deres sind, og som elsker deres næste som sig selv. (Se Moses 20:16.)

Det er min overbevisning, og jeg bærer vidnesbyrd derom, at dette er den eneste vej til menneskehedens frelse i dette liv såvel som i det kommende — i Jesu Kristi navn. Amen.

Dagen i går slap dig af hænderne. Den kan ikke få andet indhold end det, du allerede har givet den. Ikke et ord, du talte, kan du kalde tilbage. Dagen i morgen har du ikke brev på. Du ved ikke, om du kan regne med at råde over den. Men dagen i dag har du. Den kan du leve, som du vil. I dag kan du glæde et andet menneske. I dag kan du hjælpe andre mennesker, der er kommet på din vej. I dag kan du prøve med alle dine evner at leve sådan, som man rettelig venter af et medmenneske og en kristen. Dagen i dag er en betydningsfuld dag. Den er din. Kunne vi blot leve vort liv sådan, at der ved aftenstide var en og anden, der takkede for, at vi var til.

K. St.

En bøn om fred

AF PRÆSIDENT
JOSEPH FIELDING SMITH.
Konferencens afslutningstale.

Brødre og søstre, jeg synes, det har været en vidunderlig dag, og vi har hørt en hel del, der vil gavne os, hvis vi blot vil skønne på det.

Vi er kommet til afslutningen af endnu en storslået generalkonference i Kirken.

Vi kom sammen for at opretholde et nyt Første Præsidentskab og for at modtage råd og vejledning fra Herren gennem Hans tjenerne, profeterne.

Vi samledes for at få del i det gode, Ånden giver os, for at føle den indflydelse, der kun kommer fra Herren, og for at blive opbygget i vor tro og vort vidnesbyrd.

Vi kom for at tilbede Herren, bekræfte vor kærlighed til Ham og vor hengivenhed for Hans sag, og vi kom med et ønske i vore hjerter om at holde det bud, som siger: „Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene Ham i Jesu Kristi navn." (L&P 59:5.)

Jeg føler, at konferencens formål er blevet opfyldt. Vi er nu rede til at gå vore mange forskellige veje med fornyet indvielse til opbyggelsen af vor Faders værk, og med en fast beslutning om at anvende vor styrke og indflydelse til velsignelse for alle Hans børn.

Lad os nu følge Hans råd, som sagde: „Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himmelen." (Matt. 5: 16.)

Jeg giver jer min velsignelse med forsikring om, at Gud er med sit folk, og at det værk, vi er inddraget i, skal sejre og rulle frem, indtil Herrens evige hensigter er opfyldt.

Og jeg beder, at himmelens velsignelser må være og forblive med os og med alle mennesker.

O, måtte himlene udøse retfærdighed og sandhed over hele verden! O, måtte alle mennesker alle vegne have et lyttende øre, og måtte de lytte til de lys og sandhedsord, som kommer fra Herrens tjenere!

O, måtte Herrens hensigter blandt alle folk i alle nationer hurtigt blive opfyldt!

Jeg beder for Kirkens medlemmer, som er Den Allerhøjestes børn, at de må blive styrkede i deres tro, og at ønsket om retfærdighed må øges i deres hjerter, og at de må udarbejde deres egen frelse med frygt og bæven for Herren.

Jeg beder for de gode og de retskafne blandt alle mennesker, at de må blive ledet til at søge sandheden, støtte ethvert sandt princip og fremme frihedens og retfærdighedens sag.

I disse vanskelige og besværlige tider beder jeg, at alle mennesker må blive ledet af det lys, som oplyser ethvert menneske, som kommer til verden, og at de derved må finde visdom til at løse de problemer, som trænger sig ind på menneskeheden.

Jeg beder inderligt en nådig Fader om at udøse sine velsignelser over alle mennesker, over unge og gamle, over dem, som sørger, over de sultne og nødlidende, over dem, som er fanget i uheldige forhold og usunde omgivelser, og over alle, som trænger til hjælp, bistand og visdom, — og om alle de gode og store ting, som kun Han kan give.

Sammen med jer allesammen føler jeg kærlighed, interesse og barmhjertighed for vor Faders børn over hele jorden og beder, at deres forhold må blive forbedret både timeligt og åndeligt; jeg beder, at de må komme til Kristus, lære af Ham og tage Hans åg på sig, så de må finde hvile for deres sjæle; thi Hans åg er gavnligt og Hans byrde er let. (Se Matt. 11:29-30.)

Jeg beder, at De Sidste Dages Hellige og alle, som vil slutte sig til dem i at holde vor fælles Faders bud, vil leve således, at de kan finde fred i dette liv og i det evige liv i den kommende verden — alt dette beder jeg om i ydmyghed, med taksigelse og i den Herre Jesu Kristi navn. Amen.

En god historie, der bliver godt fortalt, er et af de rigeste lærer-hjælpemidler, der kendes.
En god historie, der bliver læst, er en død historie. Medmindre du kan: få dine elever til at læse fra deres egne Bibler.
For at fortælle historierne om Abraham, Josef, Daniel, Jesus eller Paulus, er det nødvendigt at leve så at sige i deres sko nogle korte øjeblikke.
Dette forudsætter indlevelsesevne såvel som baggrunds undersøgelser. Hvordan følte de? Hvordan tænkte de?
Fremfør passager fra skriften ved hjælp af hukommelsen. Bibelsprog er smukt, magtfuldt og veltalende. Sammenhæng og synlig kontakt opnås, når du leverer et skriftsted fra mand til mand. Og indirekte sætter du et eksempel for din klasse, hvis du citerer skriftsteder efter hukommelsen.

Fortæl dem en historie

AF EWAN HARBRECHT MITTON †

At fortælle historier er en væsentlig del af religiøs undervisning. Hvis vi effektivt skal kunne undervise vore børn i Evangelie-sandheder, må vi først blive fortrolig med teknikken ved at forberede og fortælle historier. Især kræver lektier hvori man fortæller historier fra skriften en stor indsats for at kunne hjælpe børnene til at forstå disse og tage del i vor overbevisning og vor alvor. En historie vil ikke være mere effektiv end den lærer, som fortæller den.

Planlægning og forberedelse

En historie fra skriften kræver megen forberedelse ikke alene med at lære dens indhold, men også med at føle dens åndelige kvaliteter og med at se dens avendelsesmuligheder i vor moderne tilværelse. Når den effektive lærer har forstået historiens betydning og vigtighed, vil han føle et „intenst krav om at dele denne oplevelse med dem, som han ellerede selv er blevet dybt berørt af . . . Ikke at han kun vil dele det, som forstanden har forstået, men snarere det, som hjertet og ånden har fattet . . . " [1].

Gennem lærerens begejstring og spænding, kan børnene udvikle kærlighed for skriftens historier og opbygge større taknemlighed for Evangeliet.

Evangeliske historier er voksne historier og bør forstås på dette plan, før de kan udlægges for børn. Her er der ingen erstatning for forberedelse. Medens lektiehæfter byder på megen hjælp med at finde en måde at gribe det hele an på og ligeledes på en ordliste, som børnene kan forstå, så bliver ånden og vidnesbyrdet, som vi udtrykker, beriget af vor forståelse af historierne, som de fremtræder i skrifterne. Ofte har vi også brug for ekstra hjælp i form af baggrundsinformationer om en historie fra et opslagsværk eller fra kommentarer til skrifterne. I sådanne tilfælde må vi bestræbe os på at få historierne til at leve i vore sind og blive en del af os selv, så disse oplysninger kan komme i den rigtige relation til historien og blive fortalt med følelse.

Det er vigtigt at forblive tro imod den originale historie. En god historiefortæller vil aldrig selv digte noget i et forsøg på at forandre eller „forbedre" historien. Enhver historie, der er værd at fortælle er interessant uden forskønnelse. Vi bør heller ikke, når vi har med børn at gøre, miste en histories enkelhed og effekt ved at prøve at udmale en ubetydelig detalje i den.

Vi kunne måske ikke forstå så meget om Jesus og Hans Evangelium, som vi gør, hvis ikke Han havde fortalt historier (lignelser). Kan du forestille dig et bedre svar til spørgsmålet „Hvem er min næste" end historien om den barmhjertige Samaritan?
Dit eget vidnesbyrd, stort eller lille, vil afspejles i hver eneste historie, du fortæller. En historie uden tanke, forberedelse, uden personlig indre overbevisning er en hyklerisk og uærlig historie. Børn kan hjælpe med at præsentere en historie fra Biblen, som de allerede kender, ved at fylde ud med detaljer eller ved at svare på spørgsmål. Før Jesus bragte Lazarus frem af graven, siger Biblen, „Græd Jesus". Var Han bange? Hvordan viste Han sin kærlighed overfor Lazarus, eller overfor Maria eller overfor Martha? (Se Johs. 11:35.)
En god historiefortæller har det intense krav om at dele det med andre som allerede personligt har berørt ham dybt.

Der vil altid kunne skabes interesse, hvis historien kan sættes i relation til børnenes liv. Efter at have forstået alle historiens aspekter fuldkommen både med forstand og hjerte, kan man spørge: „Hvad ønsker jeg, at min klasse skal få ud af denne historie? Hvad er det, historien lærer os? Hvordan kan jeg sætte den i forbindelse med klassens erfaringer?" Vi må gøre for vore børn, hvad Nehi gjorde for sit folk og „. . . anvende al hellig skrift på os, så at den kunne blive os til gavn og lærdom." (1. Nephi 19:23.) Med andre ord, må vi hele tiden se efter moderne paraleller og eksempler, som vil give vore historier mening også i dag.

Øvelse og Præsentation

Vellykket at kunne fortælle en historie kræver øvelse ikke alene i klasseværelset, men også udenfor. Der findes mange anledninger til sådanne øvelser, hvis læreren blot vil se efter dem. Indøv en historie foran et spejl, før du giver en lektie, og du vil herigennem få værdifuld hjælp og indsigt, der igen vil føre til en forbedret præsentation.

Fortæller du levende, når du underviser din klasse? Er dine bevægelser effektive nok til at befordre dine ideer og følelser? Denne fremgangsmåde vil også beskytte imod uønskede manerer, som sniger sig ind, og imod brug af unødvendige fagter, som bortleder opmærksomheden fra historien.

En anden uvurderlig hjælp til selv-vurdering og fremgang, er båndoptageren. Hvis det er muligt, så optag din historie på bånd og lyt så til den og overvej din teknik.

Hvordan synes *du* om *dig* som historiefortæller? En lille billig båndoptager er hver øre værd, som du giver for den, med henblik på taleudvikling.

Yderligere øvelse kan fås ved, at du fortæller historier for dine børn og deres venner. Arbejd hele tiden med sagen. Det, at fortælle en historie hjælper til at gøre den mere tydelig og taler til din forstand, og — som når man improviserer i musik — ideerne kommer, mens du fortæller en historie på en måde, som kun kan erfares af denne vej.

Nævn ved ord, ting som kan føles, røres, smages, ses og høres. Lad børnene føle din personlighed og overbevisning. Byd forslag og vurderinger fra voksne, der besøger klassen, velkommen.

Før du fortæller en historie, bør du have detaljerne klar i din hukommelse. En hjælp til at gribe en historie an, som du har fortalt eller hørt mange gange, er hvis du forestiller dig, at du hører den for første gang. Lyt til den inde i dig selv. Vend og drej den for at se, om du kan finde ny indsigt og betydninger. Børn kan hjælpe til med at præsentere en historie, de allerede kender, ved at fylde ud med detaljer eller ved at svare på spørgsmål, dette vil føre til nye dybder og ny forståelse.

Evangeliske historier vil forblive nye altid og samtidig åndeligt stimmulerende, hvis de omhyggeligt er forberedt under bøn og bliver fortalt med fantasi og overbevisning.

Der er stadig ikke noget mere kedeligt eller historie-ødelæggende end at læse historien, som den fremtræder i hæftet.
En historie fra Biblen vil være nøjagtig lige så lys eller så kedelig, som du selv gør den til. En heldig historie er ikke afhængig af meget billedmateriale eller af det antal gange, du har læst på historien, inden du læser den op, men mere af om du forstår historien, og af dit personlige vidnesbyrd og din evne til at fortælle historien på barnets plan.
Enhver historie bør have et centralt punkt, en idé eller et formål. At lægge mere til er at forvirre indlæringen. Atter, læg mærke til Jesu historier, deres direkte måde og deres enkelhed.
En god historie besvarer ikke altid alle spørgsmål for tilhøreren. Jesu historier endte ofte med et spørgsmål. Tilhøreren var nødt til selv at drage sine egne konklusioner.

Det præsiderende biskopråd taler til ungdommen: Om at lære at arbejde

AF BISKOP JOHN H. VANDENBERG.

I det gamle Israel var det en skik, at en far overdrog førstefødselsretten, som var en særlig velsignelse eller gave, til sin ældste søn. Indehaveren af denne førstefødselsret vogtede sædvanligvis denne ejendom omhyggeligt og agtede den højt.

Enhver af os, der lever i dag, har også en førstefødselsret, som sætter os i stand til at danne vor karakter og vort liv, efter de ønsker vi har i den retning. Denne førstefødselsret eller gave er retten og evnen til at arbejde. Et ungt menneske, der kender glæden ved sandt arbejde, har en ubetalelig førstefødselsret, en der vil åbne mange døre til fremgang her i livet.

Selvom en førstefødselsret er et kostbart eje, er der nogle der ikke værdsætter den særlig meget. Vi læser, at Esau, Isak's ældste søn, solgte sin førstefødselsret til sin yngre bror Jakob. Paulus tænker på denne hændelse, da han skriver til Hebræerne med disse ord:

„At ingen . . . som Esau, der for en eneste ret mad solgte sin førstefødselsret. I ved jo, at skønt han siden hen ønskede at arve velsignelsen, blev han vraget: thi han fandt ingen lejlighed til at omvende sig, skønt han med tårer søgte derefter." (Heb. 12:16-17).

Budskabet, som Paulus her gengiver med eksemplet om Esau, er, at vi — selv gennem omvendelse — ikke kan genvinde det, der blev spildt i går. Det er sandt, at vi kan omvende os og blive tilgivet, men vi kan aldrig genvinde det, som vi måske forspildte ved at øde vor tid bort.

Tiden til at lære at arbejde og til at lære at glæde sig over arbejde er din ungdom. Med hver dag, der bliver ødet bort, svinder også muligheden for at lære at arbejde, og denne ubetalelige førstefødselsret er til en vis grad forspildt. Afdøde Helen Keller, (Keller, Helen Adams, Amerikansk forfatter og foredragsholder, 1880 - 1968), der mistede sit syn og sin hørelse som ganske lille, lærte værdien af og glæden ved arbejde. Ved en lejlighed sagde hun: „Min andel i denne verdens arbejde er måske begrænset, men den kendsgerning, at det er arbejde, gør det til noget dyrebart«.

Arbejdets værdi kan ikke læres ved hjælp af en stedfortræder. Ungdommen bør udnytte sine evner til at søge sunde arbejdsmuligheder.

Præstedommekvorum'er og klasserne i hjælpeorganisationerne kunne hjælpe med at finde beskæftigelse.

Når de unge søger beskæftigelse, er der flere punkter, der bør tages i betragtning:

1. Beskæftigelse om søndagen bør undgås.
2. Arbejde bør kun søges sådanne steder, hvor omgivelserne gør det muligt at holde Kirkens standarder.
3. Arbejde bør søges nær ved hjemmet.

I tilslutning til disse punkter bør et ungt menneske være opmærksom på sin personlige fremtræden og optræden. Renlighed, pænt redt hår og klippet hår, og ordentlige klæder vil altid blive mødt med en gunstig indstilling fra arbejdsgiverens side.

Følgende artikel, der behandler dette emne, stod i en avis:

„De fleste af de unge mænd, der svarede på en annonce, hvori vi søgte et bud til bladet forleden, var nogle som var dumpede i gymnasiet. Dette var et minus for dem, allerede inden de nåede til redaktørens kontor. Blandt dem der blev vraget, var der unge mennesker i urene, iturevne og uordentlige klæder. De havde håret hængende ned over ørene, snavsede hænder, ingen slips på, og deres sko var sjusket bundet og upudsede.

Den unge mand, der er heldig nok til at få et job i ferien, må i sandhed benytte alle fif. I U.S.A. har konkurrencen aldrig før været så hård som nu. Arbejdsgiveren kan tillade sig at være kræsen og vrage og vælge. Han vil søge på markedet og så tage dem, der er — eller ser ud til at være — mest vågen, intelligent og — ny-klippet.

I denne avis er der hver aften spalter med ‚Arbejde tilbydes' annoncer, og de fleste af de unge mænd, der søgte stillingen som bud her på avisen, kan ikke engang ansøge om nogle af disse stillinger. Prædikatet uforberedt bremser dem, hvor de end går".

Jeg opfordrer jer til at benytte lejligheden i de kommende måneder til at lære at arbejde — ikke kun for, hvad du kan få i betaling for dette arbejde — men også for, hvad du vil blive til på grund af det.

Herren har sagt: „Jeg, Herren, er ikke helt tilfreds med Zions indbyggere, thi der findes lediggængere blandt dem, og deres børn vokser op i ugudelighed. De søger heller ikke alvorligt efter evighedens skatte; men deres øjne er fyldt med griskhed. Det burde ikke være således og må afskaffes mellem dem". (L&P 68:31-32).

Med Charles Kingsley's ord, (Kingsley, Charles — Engelsk gejstlig, romanforfatter og digter, 1819 - 1875): „Tak Gud hver morgen, når du står op, fordi du har noget at gøre, som skal gøres, hvad enten du synes om det eller ej. Ved at være tvunget til at arbejde og tvunget til at gøre det bedste, vil du blive præget af selvkontrol, mådehold, flid, viljestyrke, venlighed og omsorg samt hundrede af andre dyder, som den dovne aldrig vil komme til at kende".

Hun skrubbede vore sjæle

AF DR. LINDSAY R. CURTIS

Det at sørge for, at ti børn samt deres forældre fik deres bad lørdag aften, var ikke nogen lille opgave. Men det nye komfur med dets indbyggede vandbeholder var sandelig et stort fremskridt, i stedet for det gamle kulkomfur, hvor vandet skulle sættes over i gryder. Hver af os børn fik vor omgang af mor, som knælende skrubbede vore, nogle gange, modværgende kroppe, for derefter at syne det færdige resulat, Nu, næsten et halvt århundrede senere, står det klart for mig, at mor ikke blot vaskede vore kroppe — hun skrubbede også vore sjæle rene til sabbaten.

Hvor tydeligt husker jeg ikke hendes historie om indianerne, som kom til hendes dør, da to små piger var alene hjemme sammen med deres mor, (min mors bedstemor). Hvad skulle de gøre? Men de stolede naturlig-

vis på, at Herren ville hjælpe dem, og de knælede ned i bøn, før de åbnede bjælkehyttens dør.

Indianerne så sig omkring i hytten, og de var klar over at kvinderne var alene hjemme og ubeskyttede, men de tog den mad, som de fik, og gik derefter deres vej, uden at have generet børnene og deres mor.

Jeg kan huske mors pioner-sparebøsse — en grå håndstrikket kat med en grøn kant omkring — hun brugte den som barn til at spare sine tiendepenge i øre for øre. Det syntes — i hendes barnesind — at tage en evighed, førend hun havde sparet en krone sammen, som hun derefter gav til biskoppen, der nu kunne skrive hendes navn på tiendelisten. Med denne begyndelse startede den lille, grå kat at åbne „Himmelens sluser" (Mal. 3:10,) for denne lille pige, og Herren udgød velsignelser til hende i overmål, så mange at hun næppe kunne modtage dem. Den lille piges tro voksede om kap med kattens indhold.

Hun lærte at blive økonomisk, og hvorledes hun skulle administrere pengene, og der var altid nok penge til at købe de ting, som var nødvendige. Døre åbnede sig for uddannelse. Andre døre åbnede sig, og hun blev lærerinde.

Senere, da denne lille pige giftede sig, og mens min mor og far stræbte efter at skabe et hjem og en familie, vedblev katten at indeholde Herrens tiende Til sidst blev deres velsignelser så store, at den lille, grå kat ikke længere havde plads til hele tienden. Men den havde opfyldt sit formål. Den havde ikke blot lært den lille pige den vigtige tiendelov, men denne lære var blevet givet videre til over hundrede efterkommere.

Jeg kan huske, hvorledes mor tog en pind i hånden og med lethed brækkede den. Så tog hun ti pinde og bandt dem sammen. På denne måde demonstrerede hun hvor stærke de var.
„Hvis I ti børn vil lade kærlighed og loyalitet binde jer sammen, vil jeres styrke blive hundredefold," forklarede mor. Disse sammenbundne pinde fortsatte med at være vor families „styrke-symbol".

Mor fulgte en bestemt form for justits, som ingen kunne sige hende noget imod, idet hun lærte os at kende forskel på hvad der var rigtigt og hvad der var forkert. Offeret blev altid sendt ud for at hente sin egen pilekvist. Mor var fuldstændig klar over, at vi kendte vor egen skyld. Vor samvittighed var sådan, at hver af os bragte en pilegren tilbage, som i størrelse svarede til den straf, vi fortjente. Er det ikke sådan, at vi selv må afgøre, ved den måde vi lever vort liv på, i hvilken grad vi har fortjent belønning eller straf?

Det var ikke nødvendigt for mor at fortælle os, at hjemmelærerne spillede en vigtig rolle i vor tilværelse. Det var i virkeligheden sådan, at hver enkelt forlod det, han var i færd med at gøre, for at lytte til dem. Hvis der havde været fjernsyn i de dage, ville det have været det første der blev lukket for. Lige efter biskoppen, var hjemmelærerne dem, som blev betragtet som familiens bedste og vigtigste venner.
Der blev aldrig sagt et uvenligt ord om biskoppen eller nogen anden autoritet. Det var ikke så underligt, at vi voksede op til at elske brødrene og respektere deres råd.
Medfølelse, og det at dele med andre blev en del af vort liv. Om søndagen blev der altid lavet mad nok til, at vi kunne bringe velfyldte tallerkner med mad til nogle af de ældre enker wardet, som mor havde taget sig af, da hun var præsidentinde for Hjælpeforeningen. De blev heller ikke svigtet efter at mor var blevet afløst. Deres spisekamre forblev fyldte indtil de døde.
Troen på Præstedømmet kom gennem en oplevelse, som aldrig vil blive glemt. Vor søster lå meget syg, og hendes tilstand var blevet forværret. Far var ikke til stede, og der var ingen andre bærere af Det melkisedekske Præstedømme.
Ude i haven stod to mænd, som var ved at sætte et hegn op om haven. Mor henvendte sig hurtigt til dem, og spurgte om de holdt det hellige Præstedømme. Det gjorde de, men de følte ikke, de havde erfaring nok til at udføre en så vigtig ordinanse, det var at salve en syg.
„Kom med mig — men hurtigt. Jeg har noget indviet olie, og jeg kan fortælle jer, hvad I skal sige," sagde mor. Og det gjorde hun. Ingen af os har glemt den lektie hun gav os om tro, og heller ikke om Præstedømmets magt.
Mors måde at behandle et vanskeligt problem på var meget direkte. Stående lige foran spejlet, så hun sig selv lige ind i øjnene. „Hvad er så størst — du eller dit problem?" ville hun sige. Svaret var meget nærliggende.
Ja, mor skrubbede vore sjæle samtidig med at hun skubbede vor kroppe. Hvorledes kan vi nogensinde tilbagebetale hende, for at hjælpe os med at forberede os til det evige liv? Jeg er ikke helt klar over det, men en tanke kom til mig:
Ved flere lejligheder når Gud Faderen præsenterede sin Søn, Jesus Kristus, pegede Han på Ham med berettiget stolthed, idet Han sagde: „Denne er min Søn, den elskede, i Ham har jeg velbehag." (Matt. 3:17.)
Kan vi bede om mere, end at vore mødre vil sige det samme om os? ○

Den mand husker jeg bedst

AF GEORGE DURRANT

Det ward vi flyttede til for et par måneder siden er med raske skridt ved at vinde indpas i vore hjerter. Jeg tror, at minderne fra vor gamle ward, som vi holdt så meget af, vil fortone sig efterhånden som vi oplever ting i vort nye ward, som vil gøre det til en del af vor tilværelse. Men jeg vil altid huske den lykke, vi havde i det ward, vi lige er flyttet fra.

Der var så mange dejlige mennesker. Vi følte altid, at vore børn havde de bedste klasser i Søndagsskolen, fordi vi kendte og elskede deres lærerinder. Jeg var til stadighed fyldt med glæde ved at arbejde sammen med andre højpræster under inspirerede mænds ledelse. Vor biskop var en usædvanlig støtte for os, og vi havde altid en virkelig følelse af at han elskede os — og vigtigst — han ønskede det bedste for os alle.

Men der var en mand, som boede i vort ward, og det er ham, jeg husker bedst. Han kom ofte i vort hjem. Når han kom, nævnte han hver enkelt barn ved navn og talte til dem personligt. Han lyttede omhyggeligt til alt, hvad de sagde. De vidste, at han holdt af dem og interesserede sig for dem.

Når vore nyfødte blev velsignet, stod han ved siden af mig i kredsen af Præstedømmets bærere. Når vore børn nærmede sig dåbsalderen, talte han med dem om vigtigheden af denne store ordinanse. Når de blev nedsænket i vandet, stod han der som vidne og glædede sig sammen med os. Hans hænder blev, sammen med mine, lagt på deres hoveder når jeg ordinerede dem til medlemmer af Kirken. Da vor ældste søn blev ordineret til diakon, kom han for at lykønske.

Da jeg var nødt til at forlade byen i forretningsøjemed, ringede han hver dag til mit hjem, for at forhøre sig om familiens velbefindende. Hver uge når vi kom hen til Kirken, kom han over og trykkede vore hænder. En gang da jeg var syg, kom han sammen med en anden broder og salvede mig. Han knælede ofte sammen med vor familie i bøn.

Han prædikede aldrig for os, men den måde han lyttede til os på fik os til at udføre vort bedste. Han var ikke kendt som en mesterlærer eller som en, der havde en høj uddannelse, men fra ham og gennem ham følte vi styrke og visdom. Han udstrålede en ånd, som fik os til at respektere og stole på ham. Det var ikke så meget det han sagde, men det han var, som øvede indflydelse på os.

Når han kom til os, kom en af hans sønner, som bar Det aronske Præstedømme, med ham. Han elskede sine sønner. Vore børn kunne lide når de kom med, så talte de om svømning og anden sport.

Før vi flyttede, holdt vi en middag i vor have. Han kom med sin familie; han var vores æresgæst. Han medbragte hjemmelavet is med ferskner. Da vi gav hinanden hånden for at sige farvel, fik vi begge tårer i øjnene.

Ja, jeg mindes med glæde vort gamle ward. Jeg husker så mange af medlemmerne der. Men den mand, jeg husker bedst, var min hjemmelærer.

Nadververs

Senior-søndagsskolen:
„Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse . . ." (Rom 1:16.)

Junior-søndagsskolen:
„Saglige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud." (Matt. 5:8.)

Fra Missionens Præsidentskab

Det er noget der sker — kan man tro det? — Ja, sådan er det! Store og vidunderlige ting sker lige for øjnene af os i den danske mission. Ting, som syntes umulige for blot få år siden, og får os til at tænke over, at Herren kan gøre alting.

Lad mig nævne nogle få: Danmarks Mormonkor vil sammen med andre trofaste hellige flyve til Amerika for at synge og glæde sig sammen med de hellige i Utah. Koret er vidunderligt, og når de synger i Salt Lake og andre steder, vil de sammen med deres sang medbringe den dejlige åndelighed i dette vidunderlige lille land og hos de gode søskende her.

Andre medlemmer af Kirken vil rejse med for at forny gamle venskaber fra den danske mission, vil blive optaget i hjemmet hos de søskende de kender, mange af dem er danske, som er omvendt og emigreret, mange af dem danske missionærer fra tidligere år. De vil alle være glade for at huse dem og byde dem velkommen i Zion.

Præsident Don L. Christensen vil stå for alle arrangementer derovre, og I kan være sikre på, at det vil være en stor åndelig oplevelse for alle.

De vil i Salt Lake også overvære efterårskonferencen, og I kan være sikre på, at det at være i den store historiske bygning og synge „Hav tak for Profeten du sendte" sammen med 30 000 andre mennesker (i Tabernaklet og andre nærliggende bygninger) og millioner af seere og lyttere, vil blive et af højdepunkterne i deres liv.

Og så at sidde og se og høre Herrens Profet og de andre Generalautoriteter tale Guds ord — det vil aldrig blive glemt. Hvor vidunderligt at være en Sidste Dages Hellig, at være et af Guds udvalgte folk, at være der for første gang. Vær taknemmelig, vær glad, vær ydmyg! Herren kan udføre alt — på sit eget tidspunkt og på sin egen måde.

Og så at komme hjem og forny sig i dette vidunderlige land — det er næsten for strålende at tænke på.

Vil I tænke jer, at over 250 unge og gamle søskende har været rejst til templet i år! Det er virkelig rigtigt, og over 4000 ordinanser blev udført. Hvad kan der ikke ske på 5 år med Herrens hjælp? Gæt engang! (Tak, søster Kaiser, og I andre søskende!)

Før oktober er forbi, vil vi have 5 og sandsynligvis 6 fuldtids indfødte danske missionærer her i Danmark til at forkynde Evangeliet. Understøttet af deres forældre og af jer, I medlemmer af Kirken. Send os lidt penge hver måned til dem, til det danske missionærfond.

Dernæst har vi lige afsluttet tre stor distriktskonferencer. Der var en dejlig ånd tilstede, der blev forkyndt store principper, og det var de største distriktskonferencer, der er afholdt hidtil.

Missionærer bringer nye medlemmer ind i Kirken i stort omfang og med jeres hjælp. Jeg håber i beder, faster og arbejder for at bringe jeres nye medlem ind i Kirken i år. Det er min udfordring til jer. Vi har brug for jer, Herren har brug for jer, og hvis vi kan sende 180 mennesker til Salt Lake kan Herren ganske sikkert velsigne os til at bringe en familie ind i Kirken om året. *Vil I tro på det?*

Paul L. Pehrson

800 meter-løbet blev erklæret „dødt", men her ses tydeligt, at Carsten Larsen, Odense, vinder foran Kim Sørensen, København.

„Trebensløb". Til venstre Sveriges missionspræsident og til højre Norges missionspræsident i stor stil.

Helge Nørrung, København, slår her den gamle Festinord-rekord; han springer 1,77 m.

Festinord 70

„Fem dages solskin"

Onsdag: Vester Mariendals Skole, tidlig morgen —

Efter hektiske dage på skolen for ledere og hjælpere med at klargøre alle de sidste detailler, er alt parat til indskrivningen: og så kommer de vrimlende, slæbende på tunge kufferter og soveudstyr, trætte efter en lang rejse. Hvor skal jeg sove? Jeg har ingen luftmadras med! Hvem er din gruppeleder? o.s.v. Nogle er godt organiserede hjemmefra, og så går indskrivningen som en leg — ved middagstid er alle installerede, og spisearrangementet skal stå sin prøve.

Det bestod, vore gode og trofaste hjælpere fra det nordjyske distrikt kunne deres sager med smil på læben, og Festinord-deltagerne har i årens løb fået køkultur.

Dagen brugtes til prøver, træning og til at sove ud.

Om aftenen en kort indvielse med taler af Aalborg bys borgmester, missionspræsident og præsident S. Dilworth Young og hans hustru. Til sidst et par muntre fællessange, ledet først af Sveriges herlige Arne Hedberg i samarbejde med vor egen Inger Rasmussen, og til sidst af præsident Young, der er en sangglad mand. Han gav os sin egen og præsident Joseph Fielding Smiths velsignelse for de dage vi skulle tilbringe sammen.

Vi sluttede aftenen med uformel dans.

Torsdag: Regnen, der havde gjort den første aften på skolen behagelig kølig, var hørt op, en frisk vind blæste hurtigt jorden tør til dagens idræt. En herlig dag med kammeratlige dyster mellem landene. Danmark lå denne gang klart i spidsen, og når vi glæder os over det, er det, fordi det viser os, hvor vældigt vore unge sportsfolk er gået frem i de fem år der har været Festinord. Første år blev vi totalt slået, og stemningen var særdeles mat. Men vi kæmper ikke som

Det succesfulde basketball-hold, som slog Norge 48-20 og Sverige 27-6.

Danmarks volleyball-hold.

fjender, vi nyder når en god mand vinder fra et andet land.
På idrætesbanens skråninger lejrede de unge sig i glade grupper og gav sig til at synge til guitarakkompagnement, svenske, norske og danske i samdrægtighed.
Om aftenen var der Dansefestival, festligt og imponerende, fint tilrettelagt og gennemført af vore helt unge danseledere.
Det ses tydeligt, at Danmark har nogle begejstrede danseledere, og at man ikke har nok af dem i Sverige og Norge. Det er dancelederne, der giver deres egen begejstring videre til de unge og får dem til at arbejde med stoffet. Danmark noterede sig for fine resultater fra alle tre distrikter.
Fredag: Det er tydeligt, at mange kender hinanden fra de foregående år, og at andre hurtigt lærer hinanden at kende; skolen summer af glade stemmer og gensynsråb og forespørgsler efter dem man ikke kan få øje på.
Som altid morgenbøn og sang, og så afsted til boldbanerne. I dag skal de store slag slås. Lad os sige det straks, Danmark vinder næsten alt. Det er lige ved at være pinligt, selv om det også er herligt. Men vi er lige gode venner for det. Det var basketball, volleyball og fodbold.
Om eftermiddagen bliver vi til gengæld fuldstændig slået! Danmark, det havombruste, må erkende at svømmere har vi næsten ingen af. Få det nu lært, venner! Brystsvømning er hyggeligt, men alt for langsomt; det er crawl det drejer sig om, hvis man vil være hurtig, og kondition er absolut nødvendigt i vandet.
Om aftenen har vi Variety-show. Og hvilke varieteter! Først Ungdomskoret, det lød som solskin, fuldt af glæde, liv, musikalitet og rytme. Derefter en klassisk afdeling, som helt var Norges og Sveriges. Den var fornem og en stor nydelse.
Så kom selve show'et — og hvilket show! — To timer, festligt — farverigt — varierende — vittigt — elegant og buldrende morsomt — en kvalitet der lå over det et virkelig godt TV-program byder på. Det var den fælles mening. Hvis man ikke har været til stævner de sidste år, vil man ikke tro sine egne øjne, en sådan vækst og udvikling er der foregået. Man går ikke hen et eneste sted i Danmark og ser bedre underholdning.
Det er umuligt at nævne alle de herlige numre, hvoraf især Sverige og Norge tegnede sig for de største succes'er. Men fremhæves skal det norske crazynummer, „Side by Side" med fire unge gentlemen i høje hatte, veste og hvide permissioner, forrygende vittigt, ubetaleligt morsomt og elegant og overraskende.
Sveriges vidunderlige „The Job Song" (VARM KORV) fik ligeledes gang på gang taget til at løfte sig under latter og klapsalver. Det var helt igennem hjemmegjort, både idé og musik, og virkelig morsomt udført. Og det danske nummer „Alohaa Hawaii" var så smukt og imponerende med palmer, blomster, skønne dragter og dygtigt udført ægte hawaiianske og samoanske danse, at alle sad betaget under hele nummeret, undtagen når bifaldet brusede ned over „Hawaii-prinsessen" efter hendes solonummer. Det var en værdig afslutning på en aften af høj kvalitet.
Der sluttedes med uformel dans og „sammen-sang", til svensk orkester, som vi også fik at høre lørdag aften.
Lørdag: Udflugt, strålende sol fra en skyfri himmel. Ud til Rebild Bakker, hvor vi havde tovtrækning, kast med vandposer, sækkeløb og mange andre lege og konkurrencer. Dejlige ture i terrænet, små sanggrupper med guitarspil, og præsident Young der dannede sin egen sanggruppe, som han underviste i muntre sange; han nød denne dag i fulde drag. Vi hørte denne udtalelse: Det er utroligt så godt alle opfører sig, de holder sig til anviste steder, kommer til aftalt tid, alt klapper som det skal, skønt 440 unge er spredt over et stort terræn.
Vi slutter udflugten med en tur til Vesterhavet og et dyp i bølgerne. Vidunderligt skønt, alle var gerne blevet der hele dagen, men lederne ånder lettet op, da alle en time senere sidder uskadt i busserne. Det er svært at holde samling på så mange på en kilometervid strand med et fristende, men farligt hav.
Lørdag aften: Det store bal og banketten. Værdigt vandrer de parvis ind i Aalborghallens foyer, det er ikke til at tro at det er de samme unge, vi nu har set så

Fra åbningen af Festinord, efter præsident Youngs solosang

Præsident Young på idrætspladsen

mange dage i sportstøj og uformel påklædning. Skønne lange kjoler, fine frisurer, habitter, hvide skjorter. „Det er ikke muligt", siger Aalborghallens vært. „Jeg tror ikke mine egne øjne, hvordan får I dem til det? Sikken et syn, sikken en opførsel. Jeg er målløs".
Og da aftenen er slut og vi takker orkestret, siger de: „Det er os der skal takke, det har været en stor glæde for os at spille til et sådant publikum, vi har faktisk aldrig oplevet noget lignende. Vi var for første gang direkte kede af det, da vi skulle holde pause."
Men det er ikke de eneste lovord vi hører. Pedellen på skolen, hvor vi er dag og nat, siger da vi vil betale ham for hans meget ekstra arbejde: „Nej tak, jeg vil ingen ting have; det har været en oplevelse for mig hver eneste dag. Jeg har lært mere om ungdomsarbejde i de fem dage I har været her, end i al den øvrige tid jeg har arbejdet med unge."
Og Aalborgs skoledirektør, der var yderst betænkelig ved at man havde udlånt en ny skole til så mange unge, sagde efter at have været på inspektion og set alle soverum og -sale grundigt efter: „Hvis mormonerne kommer til Aalborg igen, kan de få hvilke skoler de vil, og så mange de vil når som helst."
Søndag: Der var først Præstedømmets møde og pigemødet, hvor henholdsvis præsident Young og søster Young talte inspirerende til de unge, og derefter vidnesbyrdmødet, hvor unge, som altid til disse møder ved Festinord, flokkedes for at aflægge deres vidnesbyrd, mange gribende som for eksempel dette: „Jeg var kommet væk fra Kirken, var uaktiv, men tog med til Festinord. Jeg har fået et vidnesbyrd om Evangeliet, mens jeg har været her, ved at betragte vore ledere — jeg ved nu, at denne Kirke er sand." Disse vidnesbyrd i forbindelse med ovennævnte udtalelser af ikke-medlemmer giver et stærkt indtryk af, at Festinord har betydning, ikke bare for vore unge, men også for den by hvor den afholdes. De unges høje karat kan spores, gør indtryk på andre. Festinord vil fortsætte så længe det betyder glæde, udvikling og samarbejde.
Tak til alle ledere, alle hjælpere og alle unge for et smukt resultat.
En ganske særlig tak skylder vi broder Ejnar Sørensen, Aalborg, for hans værdifulde indsats og utrættelige arbejde med at skaffe de dejlige lokaliteter i Aalborg, både skoler, svømmehal, idrætsbaner, etc.

S. S. og A. R.

Ny rådgiver til missionspræsidenten

Den 14. juni blev broder **Henning Kiilerich Frederiksen** kaldet og opretholdt som rådgiver til missionspræsident Paul L. Pehrson.
Broder Frederiksen er født den 18. april 1934 og blev døbt i Kirken den 15. oktober 1960. Han har beklædt mange forskellige stillinger i Kirken, bl.a. to gange i grenspræsidentskabet i Herning Gren, 6 år som forstander for G.U.F. i Jylland Distrikt, rådgiver for distriktspræsidenten i Nordjylland Distrikt og sidst som distriktspræsident i Nordjylland Distrikt.
Broder Frederiksen er gift med Sonja Klemmensen Frederiksen og de har tre sønner på henholdsvis 3, 6 og 8 år. I det civile liv er han kontorfuldmægtig ved Atomenergiforsøgsanlægget Risø's administration.
Vi beder Gud velsigne præsident Frederiksen i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

Henning Kiilerich Frederiksen

Ny statistik-sekretær

Den 22. juli er ældste **Roland Craig Madsen** blevet kaldet som statistiksekretær på missionskontoret.
Ældste Madsen er født den 25. november 1949 i American Fork, Utah, som søn af Vernis og Roland W. Madsen.
Han kom til Danmark den 14. juni 1969 og har arbejdet i Hareskovby, Hvidovre, Valby, Roskilde, Slagelse og Odense, indtil han blev kaldet til sit nuværende arbejde.
Vi beder Gud velsigne ældste Madsen i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

Roland Craig Madsen

Et vidnesbyrd om Festinord

Det var med fornyet tro og et stærkere vidnesbyrd, at vi år forlod FESTINORD.
At dele sin tro med så fin og levende en ungdom er sandelig vidunderligt, og da den dygtige optræden løb af stabelen, var der ikke mange, der kunne sidde stille af jubel og begejstring over de mange numre af høj kvalitet. Om der havde været en talentspejder til stede, ville han sikkert have noteret sig adskillige numre.
Også udefra lagde man mærke til vor livsglæde; orkestret, som spillede for os til banketten og ballet, udtrykte at aldrig havde de haft så god en aften — ja, de var helt kede af at skulle standse. „Det har været vort livs aften," sagde de.
Jeg føler trang til at citere fra „Guds Rige Genoprettet": „ . . . En sådan skare af folk, der bevæger sig i harmoni, venskab, værdighed, fortæller med en røst, der ikke kan misforstås, at de var et folk med intelligens, dyd og orden; kort sagt, at de var hellige, og at kærlighedens, renhedens og lysets Gud var deres Gud, deres eksempel og vejleder, og at de var velsignede og lykkelige."

Kirsten Overgaard

Dåb:
København Gren:
9. maj:
Mette Jacobsen, døbt af ældste Perry Hawkins, håndspålæggelse ved ældste Gary Lassen.
Leig Bengtsson, døbt af ældste Tom Burt, håndspålæggelse ved ældste Thomas Schiffgen.
30. maj:
Irene Lise Nielsen, døbt af ældste Leland Rasmussen, håndspåleggelse ved samme.
Kjeld Ole Blicher Dam, døbt af ældste Darryl Jenkins, håndspålæggelse ved ældste Richard Sorensen.
6. juni:
Margit H. Nellemann Petersen, døbt af ældste Gunnar H. Møller Knudsen, håndspålæggelse ved ældste Ardean Roy Andersen.
13. juni:
Kell Christiansen, døbt af ældste Charles F. Adams, håndspålæggelse ved samme.
Elsa Gunborg Nielsen, døbt af ældste Lamar Mabey, håndspålæggelse ved samme.
Bent Nellemann Petersen, døbt af ældste Ardean Roy Andersen, håndspålæggelse ved ældste Gunnar H. Møller Knudsen.

Skive:
7. marts:
John Hougård Olesen, døbt af ældste Royal R. Meservy, håndspålæggelse ved ældste Larry Gardner.
Vivian Rysgård Olesen, døbt af ældste Larry Gardner, håndspålæggelse ved ældste Royal R. Meservy.
København Nordre Gren:
7. juni:
David Sandahl, døbt af broder Arne Sandahl, håndspålæggelse ved samme.
13. juni:
Jytte Margrethe Danielsen, døbt af ældste Richard McAffee, håndspålæggelse ved ældste Charles Hagler.
Aalborg:
20. juni:
Johanne Dusin Kortsen, døbt af ældste David Wiest, håndspålæggelse ved ældste Ray Quist.
2. juli:
Eleonora Carla Margnesita Gundersen, døbt af ældste Dana Green, håndspålæggelse ved broder Børge Klitgaard.
Horsens:
11. juli:
Jytta Etla Andersen, døbt af ældste Dennis W. Poulsen, håndspålæggelse ved samme.

Velsignelser:
Horsens:
7. juni:
Henning Jensen og Grete Elisabeth Sørensen Jensens søn, **Torben Dam Jensen,** velsignet af sin fader.
Odense:
5. juli:
Niels-Ove Søgaard Andersen og Bente Lykke Hansen Andersen søn, **Michael Nordahl Andersen,** velsignet af sin fader.

Ordinationer:
Odense:
21. juni:
Thomas Cufford Tennis ordineret til diakon af ældste Keith Andersen.
Silkeborg:
17. maj:
Flemming Bræmdal ordineret til diakon af broder Vagner U. Kristensen.
København:
31. maj:
Per Krogh Svendsen ordineret til præst af broder Ole P. Petersen,
Kaj Johan Schultz ordineret til præst af broder Ib Hansen.
7. juni:
Leig Bengtsson ordineret til diakon af broder Ib Hansen.
Amager Gren:
31. maj:
Jan Lindskov Hansen ordineret til diakon af broder Flemming V. Eliasen.

Dødsfald i Amerika
Søster **Nikoline Johanne Pedersen Isaksen,** hvis mand, ældste Martin J. Isaksen, døde den 7. april 1947, medens de begge var på mission i Danmark, er død den 14. juni 1970 i Salt Lake City, 92 år gammel. Æret være søster Isaksens minde!

Hilsen fra Amerika
Tidligere missionær i den danske mission, **William R. Lyells,** sender fra sit hjem i Ogden, Utah, de kærligste hilsener til alle søskende og venner i Danmark.

Dødsfald:
Helsingør:
Den 19. juni døde broder **Alfred Hauberg Jensen,** 65 år gammel. Æret være broder Hauberg Jensens minde!

København Gren:
Den 3. juli døde søster **Anne Marie Kirstine Hansen Jørgensen,** 41 år gammel. Æret vøre søster Jørgensens minde!
Silkeborg:
Den 15. juli døde søster **Ester Marie Pedersen,** 64 år gammel. Æret være søster Pedersens minde!

Fødselsdage:
Vi siger til lykke til følgende søskende:
Bernhardt West, København, 75 år den 9. november.
Vera Margrethe Gaaser, København, 60 år den 11. november.
Lydia Petra Karla Angelika Zaulich, Esbjerg, 70 år den 18. november.
Paulus Elias Christensen, København Nordre Gren, 80 år den 19. november.
Anker Andreasen, København, 65 år den 26. november.
Ellen Rasmussen, København, 65 år den 27. november.
Hansine Petersen Jensen, Odense, 85 år den 28. november.
Valborg Hansen, København, 60 år den 7. oktober.
Magda Sjøgren, København, 65 år den 21. oktober.
Anna Nilsson, København, 60 år den 22. oktober.

Had vækker splid, kærlighed skjuler alle synder. (Ordsprogenes Bog 10:12)

Hvis man ikke ønsker at ledes i fristelse

AF RICHARD L. EVANS

Som en humoristik iagttager sagde: „Når visse mennesker flygter fra fristelse, efterlader de deres ny adresse". Dette leder os hen til spørgsmålet om, hvad man kunne betegne at friste skæbnen, flirte med den, more sig med selve ideen. Til tider synes det, som om vi selv skaffer os ubehageligheder, at vi indbyder fristelsen — idet vi måske ønsker lidt spænding de forkerte steder, på de forkerte tidspunkter, måske af forkerte årsager — til tider af nysgerrighed, til andre tider med usund interesse for selve handlingen. Måske undlader vi at gøre som Mencius sagde: „Lad mennesket beslutte, hvad det bestemt ikke vil gøre, og det vil være frit stillet til i fuldt vigør at udrette, hvad det burde". Problemet er ofte, at vi ikke er fast besluttet på, hvad vi *ikke* vil gøre. Måske beslutter vi at lade døren stå lidt åben — at gå halvvejs, eller en del af vejen eller blot lidt af vejen. Men lidt af vejen er i visse situationer for langt. Livet her på jorden er så kort, så hurtigt, og alligevel er livet så vigtigt og så evigt langt — og der er så mange rigtige steder at tage hen, så mange gode gerninger at udrette, hvordan kan vi da med rette give os tid til usmagelige sider af tilværelsen? Vi kan ikke føle os sikre, hvis vi beslutter at eksperimentere med de forkerte ting — blot lidt i starten, så lidt mere for derefter måske at miste vor dømmekraft. Vi har brug for normer, love og vejledning i vort liv; råd, befalinger og personlige moralske principper. Vi må se kendsgerningerne i øjnene: for at indse, hvor ærlige vi er, hvor langt vi vil gå — hvor langt vi *ikke* vil gå — og trække en linie, vi kan stole på, og på hvis rette side vi kan blive, den sikre, den dydige side. Det kan lyde gammeldags, men vor fred og selvrespekt er mere værd end en hvilken som helst spænding, en hvilken som helst kortsynet eftergivenhed eller ethvert eventyr af farlig og smudsig karakter. Ingen er nogensinde styrtet i en afgrund uden at være gået nær ved en. „Når visse mennesker flygter fra fristelse, efterlader de deres ny adresse". Hvis du ikke ønsker at ledes i fristelse, lad da ej som om du erinteresseret.